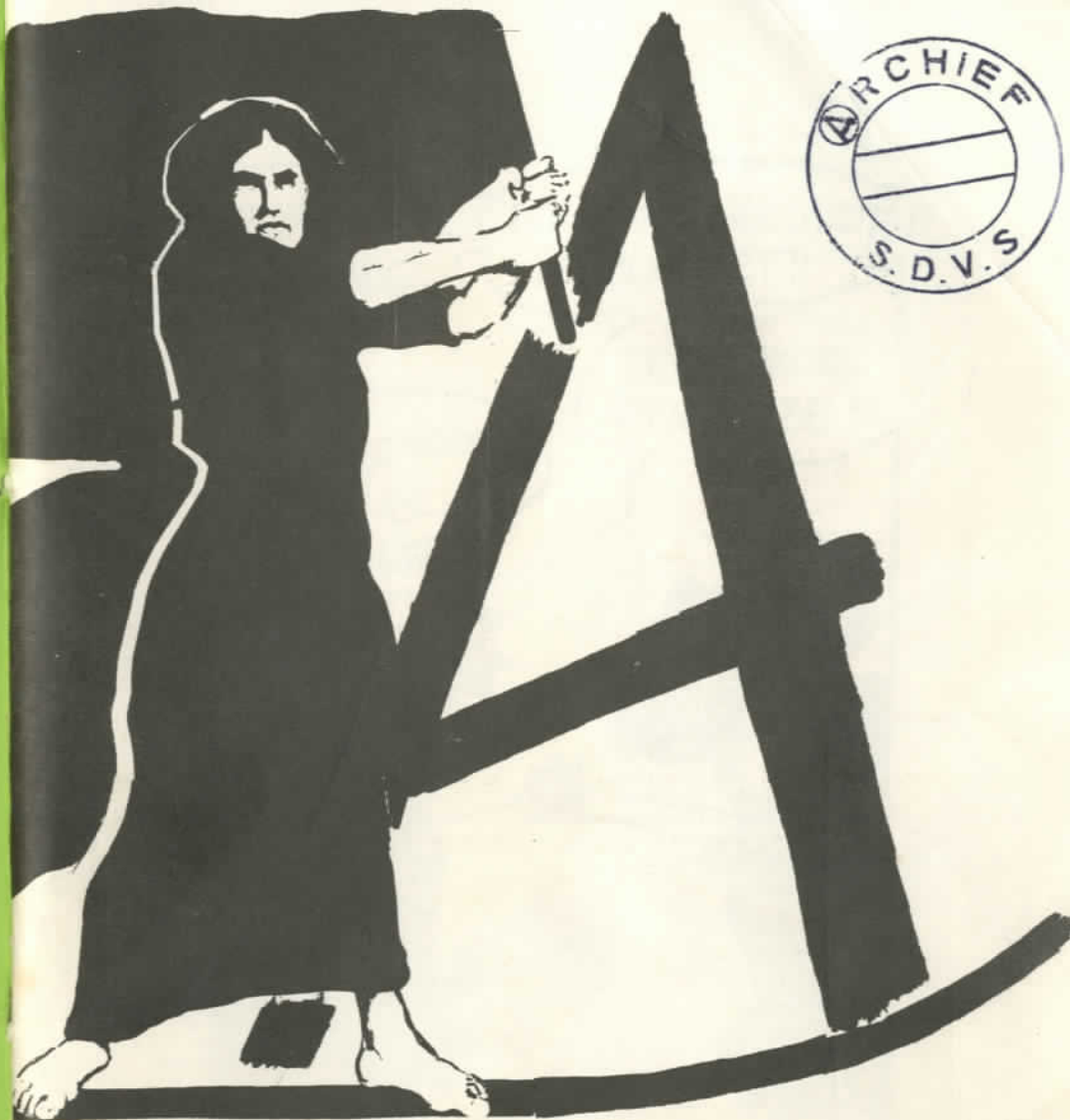

Intr Nat. Annarchistische
Bijeenkomst 23-27 Juni

1988. ruigood.

Abro PROG
1983

INTERNATIONALE
ANARCHISTISCHE
BIJeenKOMST

23-27 juni 1988 ruigoord

Dok. Vrij Soc. nr. 1983

programmaboekje
iab '88
23-27 juni
ruigoord

inhoud

INHOUDSOPGAVE	2
INLEIDING	3
INFO RUIGOORD	6
OVERZICHT PROGRAMMA	11
VRIJDAG 24 JUNI THEMA: ANARCHISTEN EN AUTONOMEN	12
-10 stellingen	12
-nog meer stellingen	20
-samen	22
ZATERDAG 25 JUNI THEMA: ONS DAGELIJKS LEVEN	23
-de beweging in stilstand	23
-anarchisme in het dagelijks leven—project	28
-met de anarchie tegen de angst	30
-overleven	33
-colectivo parreirint	38
-school dood	41
ZONDAG 26 JUNI THEMA: ANARCHA-FEMINISME	43
-inleiding	43
-de thema's	46
-sexisme is een mannenprobleem	48
KINDERPROGRAMMA	53
POËZIE	56
VIDEO + FILM	60

INLEIDING

Van donderdag 23 juni tot en met 27 juni wordt op de vlakte van Ruigoord (pal ten westen van Amsterdam) de tweede Internationale Anarchistische Bijeenkomst gehouden. Gelijk aan twee jaar geleden is er een een programma voorbereid met zowel politieke discussie thema's als meer kulturele activiteiten.

De groep mensen die de IAB '88 voorbereid heeft ontstond drie jaar geleden, in 1985 tijdens de van oudsher gehouden anarchistiese bijeenkomst met pinksteren in Appelscha. Dat jaar waren er op deze zogenaamde Pinksterlanddagen geen activiteiten georganiseerd. Een gevolg van hoogoplopende conflicten binnen de groep (voornamelijk oudere) mensen rond het terrein 'Tot Vrijheidsbezinning' aldaar, dat ook wel bekend staat als het 'Noordelijk gewest van Vrije Socialisten' (NGVS).

Min of meer als een spontane reactie hierop ontstond er een groep jongeren die aan de gang ging met het voorbereiden van een Inter P.L. '86, al gauw (om verwarring met de E.O. en aanverwanten te voorkomen) de Internationale Anarchistische Bijeenkomst '86 geheten. Onervaren maar met 't nodige enthousiasme kwam eruit de onderlinge discussies vooral naar voren dat de IAB in het teken zou staan van 'anarchistische strategie, organisatie en samenwerking'. Dit streven kwam voort uit de konstatering dat kontakten tussen actieve anarchistiese mensen en groepen zowel lokaal maar bijv. ook op internationaal nivo, vaak ontbraken. En dat het met de onderlinge samenwerking, laat staan 'organisatie' dus ook niet al te denderend gesteld was en is. Ook werden pogingen om een anarchistiese strategie te ontwikkelen, d.w.z. manieren proberen aan te geven waardoor we (een deel van) onze idealen weten te verwerkelijken, nauwelijks ondernomen.

Dit idee van 'organisatie en samenwerking' zou als een rode draad door een viertal tijdens de IAB te bespreken thema's lopen. Deze thema's waren antimilitarisme, ekologie, feminisme en syndikalisme. We hoopten dat de inleidingen en discussies met name zouden ingaan op de vraag in hoeverre er op deze aktieterreinen sprake was en kon zijn van anarchistiese vormen van organisatie en samenwerking.

IAB '86

De IAB die van 15 tot en met 19 mei '86 plaats vond en naar schatting door zo'n 1300 mensen bezocht werd, kon dit streven niet verwerkelijken. We waren te optimistisch geweest en hadden te veel vertrouwen gesteld in de spontaniteit van de mensen die eraan deelnamen. Veel inleidingen m.b.t. de verschillende thema's, voorzover ze door anarchistiese mensen uitgesproken en voorbereid, sloten niet aan bij datgene wat ons voor ogen stond. De grootschalige discussies die op de inleidingen volgden, waren over het algemeen het strijdperk van mannen met een grote bek en schreeuwers die het altijd beter wisten te vertellen.

Voorts hebben we ons gestoord aan de konsumptieve instelling van een aantal mensen, terwijl je zelfwerkzaamheid zou verwachten op een anarchisties gebeuren.

Natuurlijk kunnen er meer kritiese noten bij de IAB '86 worden geplaatst. Dat neemt niet weg dat de bijeenkomst zich over het algemeen kenmerkte door een prima sfeer en ook bijdroeg tot het ontstaan van het Landelijk Anarcha Feministies Overleg en het Landelijk Anarchisties Overleg.

Beide initiatieven bestaan tot op de dag van vandaag. Eerstgenoemd overleg van anarchistiese vrouwen komt eens in de zoveel maanden bijeen en bediscussieert dan veelal een bepaald thema. Het LAO komt maandelijks, op de derde zaterdag, bijeen en is een plek waar ervaringen worden uitgewisseld, kontakten worden gelegd, acties en activiteiten worden besproken en in mindere mate worden ondernomen (zoals de maandelijks muurkrant Zwart Behang).

Na de IAB '86 heeft het lang geduurd voordat we erin geslaagd waren een geschikt terrein te vinden. Konflikten met het NGVS maar ook haar wens de organisatie van de jaarlijkse anarchistiese pinksterbijeenkomst weer in eigen hand te nemen, deden ons besluiten elders in Nederland op zoek te gaan naar een terrein.

Onze speurtocht bracht ons tenslotte naar het bezette Ruigoord. Een dorp dat op een paar huizen en een kerk na, tegen de vlakte ging om plaats te maken voor de uitbreidende (zware) industrie van Amsterdam. Door de verminderde economiese groei en activiteit is het er gelukkig nooit van gekomen.

De grote vlakte naast Ruigoord vinden we een ideale plek om de vorm van de IAB '86 te behouden. Een vijfdaags gebeuren waar je in een rustige omgeving bivakkeert en in een ontspannen sfeer discussies en kulturele activiteiten plaats kunnen vinden.

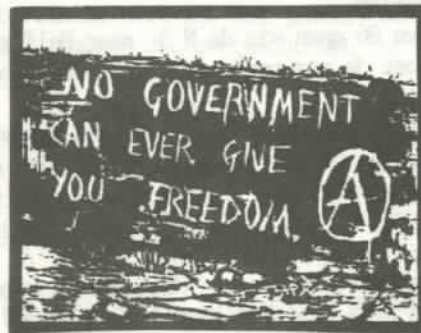
IAB '88

Het karakter van de IAB '88 zal dus niet dat van een eensgezind kongres zijn, maar meer van een internationale bijeenkomst waar verscheidenheid in allerlei opzichten (kwa mensen, anarchistiese opvattingen en ideeën en bezigheden) tot uitdrukking zal komen. Waarbij hopenlijk meer de onderlinge overeenkomsten benadrukt worden dan dat er gewezen wordt op verschillen. De laatste houding zal ons inziens slechts leiden tot (verdergaande) verdeeldheid en afbraak, terwijl de aandacht nodig voor het ontwikkelen van konstruktieve anarchistiese alternatieven, zal afleiden. Hoe de IAB '88 echter zal verlopen hangt grotendeels af van de mensen die er aan deelnemen. Voor ons staat ZELFWERKZAAMHEID voorop.

Mensen met slechts een konsumptieve instelling verzoeken we vooral thuis te blijven. Verder hopen we dat de discussies die na de inleidingen van de thema's 'anarcha-feminisme', 'ons dagelijks leven' en 'anarchisten en autonomen' vooral in kleine groepen plaatsvinden en dat deze groepen de moeite nemen hun bevindingen op papier te zetten zodat ervaringen gedeeld kunnen worden en ons aller bewustzijn aangescherpt.

Wij van onze kant hebben in elk geval geprobeert om die minimale voorwaarden te scheppen voor een anarchisties gebeuren dat hopenlijk veel mensen inspireert en aktiveert.

de IAB-groep
postbus 1610
nijmegen

INFO RUIGOORD

WAT IS RUIGOORD Ruigoord is een klein dorpje zonder winkels en andere voorzieningen in een zandvlakte gelegen; ruwweg tussen Amsterdam-W en Haarlem; bij de N-5 de afslag spaarnewoude.

Het dorpje is ruim 15-20 jaar geleden bijna verdwenen door de oprukkende industrialisatie van dat gebied. Nu is het bevolkt door een aantal mensen die ieder op hun eigen manier trachten te leven, wonen en werken. Tezamen vormen ze het dorpje Ruigoord, bestaande uit een tweetal straten gelegen tussen de zandvlakte en het kanaal en pal onder de vliegtuigbaan van Schiphol. De mensen die er wonen leiden hun eigen leven en zijn gewend om zoveel mogelijk hun eigen voorzieningen werk en woonvoorwaarden zelf te scheppen.

— Na lang zoeken voor een plek om een IAB te houden kunnen we bij Ruigoord terecht, en worden we door de Ruigoorders daadwerkelijk ondersteund in het verwezenlijken van deze IAB 1988.

Hoe is Ruigoord, behalve per parachute, te bereiken:

— Openbaar Vervoer: Per trein: reizen tot Station Amsterdam-Sloterdijk. Vanaf daar komt er regelmatig een bus langs: Lijn 82 van de NZH. Vragen te stoppen op de N 202 bij halte Ruigoord.

Met de bus: Buslijn 82 vande NZH vertrekt vanaf Amsterdam Cs en rijdt via Amsterdam-Sloterdijk naar Haarlem.

Andere buslijnen de 80, 85 en 86 gaan via de N 5 naar Halfweg, halte suikerfabriek, hiervandaan moet je nog ongeveer 30 minuten lopen voordat je op het IAB terrein bent.

Vanaf de bushalte van buslijn 82 aan de N202 kom je een zandvlakte op, een pad langs een langwerpige meertje brengt je in 5 min. op de geasfalteerde straat van Ruigoord.

Met Eigen Vervoer: Om bij Ruigoord te komen moet je de N-5 nemen lopend van A'dam-W naar Haarlem. Dus je kunt altijd om Amsterdam rijden.

Op de n-5 kom je bij HALFWEG, hier neem je de afslag Spaarnewoude/Ruigoord. Vanaf dit punt zal

een eigen IAB bewijzering je naar het terrein

brenghen. We adviseren je uitsluitend deze route

te volgen, ook i.v.m. parkeerproblemen.

De vertrektijden van de buslijn 82 zijn:

vanaf 07.15 uur half uur tot 18.00 uur bv 7.15-7.45
vanaf 18.00 uur tot 20.00 uur is een één uur dienst
vanaf 20.00 uur tot 0.15 uur is een twee uur dienst
de laatste bus vertrekt om 0.15 uur uit A'dam.

— De organisatie IAB 1988, heeft met moeite de meest primaire levensbehoeften en faciliteiten op het terrein aangelegd. Voor de rest zal het van zelfwerkzaamheid, improvisatie en tolerantie afhankelijk zijn of gedurende 4-5 dagen er genoeg voor iedereen op het juiste tijdstip aanwezig zal zijn. Om te weten te komen wat je voor je verblijf nodig hebt is het belangrijk om te weten hoe lang je denkt te willen blijven, wat jezelf meemoet nemen en wat er al aanwezig is. Daarom dit overzicht wat er is:

— Een kale flauw glooiende, soms winderige zandvlakte bestaand uit schelpzand en met gras begroeid, weinig bomen en struikgewas. Het terrein is vlak droog en bij slecht weer plaatselijk drassig. Het ligt onder de vliegbaan van Schiphol en bij verkeerde wind overheerst dit vliegtuig lawaai alles.

— Het terrein is vrij uitgestrekt en globaal in 2-3 delen opgesplitst. Het eerste deel: aan de verharde weg tot aan de eerste glooiing is bestemd als parkeerterrein, behalve op de transportroute.

INFO RUIGOORD

Liefst daar de auto's en andere mobielen te plaatsen en niet op de openbare weg of in het dorp, dit ivm met doorgaand verkeer.

Het tweede deel : alwaar ook om entree zal worden gevraagd begint bij de eerste glooing en bestaat uit grote tenten voor het programma en andere faciliteiten.

Het derde deel: na de tweede glooing is geschikt voor rustige onderkomens. Houdt er rekening mee dat sommige programma's ook s'avonds laat doorduren bij het vinden van een slaap of rust plaats.

Het terrein is globaal met markeringslint ingedeeld, de afspraak met het dorp Ruigoord is dat daarbinnen het gebeuren zal plaatsvinden dus niet in het dorp.

— Toilet; naast de zelfwerkzaamheid hierbij, komt er een WC-wagen en worden er WC latrines aangelegd. De WC wagen is verrijdbaar en wordt na gebruik met een emmer water doorgespoeld. Alles wat uit de WC potten komt komt in een , te graven greppel terrecht.

— Was en Drinkgelegenheid ; Vooral het altijd voorhanden hebben van drinkwater zal moeilijk zijn. Voor drinkwater kunnen er waterbassins, tonnen en een tankwagen gebruikt worden, dus vooral zelf schoon drinkwater zuinig bewaren. Voor grote was en zwembeurten bevindt zich op ongeveer 500 meter een groot schoon meertje. Het water is schoon en word jaarlijks gekeurd het is zuiver en natuurlijk water, om in te zwemmen ,zonder het gebruik van zeep e.d.

— De meeste grote tenten waarin het programma plaatsvindt zullen vrij centraal op het terrein staat en s'avonds verlicht en duidelijk zichtbaar zijn. Verder is er een INFORMATIEKEET : die gemiddeld geopend is van 08.00 uur tot ongeveer 22.00 uur. De EERSTE HULP BLJ AKTIES (EHBA) is aanwezig voor ongelukjes en andere gezondheids-situaties. En er is een duidelijk eigen plek voor een kinderprogramma, dagelijks van 10.00 tot 20.00 uur.

— Voor eten en warme maaltijden wordt door RAMPENPLAN gezorgd S'morgens zetten zij ook koffie en thee. Een warme maaltijd zal ongeveer f5,- gaan kosten, en er is vooral hulp bij het maken van maaltijden en bij het schoonmaken gevraagd. Na 19.00 uur is er geen warme maaltijden meer voorradig.

Wij houden zelf een klein winkeltje draaiend op het terrein, dat gedraaid zal worden op vrijwilligheid. Ze houden wel een beperkt aantal vaste uren aan om open te zijn; van 8.30 uur tot 12.00 uur s'morgens.

Te koop zal er in ieder geval zijn: melk, brood, boter kaas, broodbeleg, koffie, thee, frisdrank, water, fruit en kondooms.

— S'avonds neemt de bar vanaf ongeveer 16.00 uur de koffie en theeschenkerij over en zal tot ongeveer 01.00 uur open zijn. De bedoeling is en blijft om pas na het avondeten alcohol in te schenken. De prijzen van ook frisdranken en ekologische dranken liggen tussen de een en twee gulden.

— Vanuit dit overzicht van datgene wat er minimaal aanwezig zal zijn adviseren we ieder om :

- een eigen wind en regendicht onderkomen mee te nemen.
- eigen kookstelletje, bestek, slaapspullen en kampeernodigheden mee te nemen, dus wild kamperen.....
- kleding meeta nemen geschikt voor zowel regen en wind als hoge en lage temperaturen mee te nemen.

En omdat het terrein geen echt kampeerterrein is en zelfwerkzaamheid ook van de bezoekers wordt gevraagd de volgende spullen overwegen mee te nemen: schopje, emmer, veldfles of waterreservoir, oorbeschermers en andere praktische zaken.

Ofschoon er ook Brand en Bouwhout aanwezig zal zijn is het slim om zelf ook wat mee te nemen. Voorde AFVALVERWERKING MOETEN WE OOK zelf zorgdragen, dus wees bewust van wat je weggooit en hoe. De afvalscheiding zal bij de bron plaatsvinden en door onszelf moeten worden weggebracht.

Voor het algemeen zal gelden dat zowel bij het opbouwen van de diverse faciliteiten en vooral na het festival we hulp van bezoekers hard nodig zullen hebben. Dus mocht je tijd en fut over hebben wordt dat op prijs gesteld.

Tot slot mag het duidelijk zijn dat de organisatie IAB 1988 vooral ook tijdens het gebeuren hulp kan gebruiken bij het doen van de diverse klussen. Daarvoor zijn bij de infoket intekenlijsten aanwezig.

Wij gaan ervan uit dat iedere bezoeker meehelpt om om deze manifestatie mogelijk te laten zijn en dus ook daadwerkelijk meehelpt aan de verwezenlijking en het draaiend houden van de diverse voorzieningen. We willen ook iedereen op wijzen dat hoewel dit gebeuren bij Ruigoord plaatsvindt, het dorp als zodanig niet bij het festival is betrokken. In zoverre staan we dan ook zelfstandig van het dorp Ruigoord, en kan er ook niet van het dorp gebruik gemaakt worden.

Om een verblijf van enkele honderden mensen op een terrein en gedurende 4 tot 5 dagen mogelijk te laten zijn is vooral de zorg voor hygiëne en zelfhygiëne belangrijk in het totale gebeuren.

Dat is een verantwoordelijkheid voor ieder individu maar ook naar de andere toe.

ALGEMEEN POLITIEK PROGRAMMA

DONDERDAG	VRIJDAG	ZATERDAG	ZONDAG	MAANDAG	
aankomst	openingswoord thema: anarchisten & autonomen .video .stellingen: diskussiegroepen	thema: ons dagelijks leven .algemene inleiding Luc Vanheerentals .themagroepen: samenwerking opvoeding angst kinderen nomaden projekt A	thema: anarcha-feminisme anarcha-feministische strijd in 't buitenland (vrouwen) seksisme is een mannenprobleem (mannen)	open mikrofoon	<u>Ochtend</u>
bespreking taalproblemen	vervolg	vervolg	themagroepen: migrantenvrouwen racisme vrije liefde, recht en intimiteit genetechnologie prostitutie heksen anarchistische pot-ten & flikkers ANC-SWAPO groep	openmikrofoon	<u>Middag</u>
opredens van vuurspuwers vecht-dansgroep	muziek: the Ex Ultimate Sabotage de Kift Africa Mama Captain Brainstorm & the magic fingers Winterswijk Chaos Front	poëzieavond	rollenspel en opredens van vrouwenbands	slotfeest	<u>Avond</u>
<u>KINDERPROGRAMMA</u>	(loopt van 10.00-20.00 uur)				
wegwijsmaken	kennismaken d.m.v. spelletjes, knip- en plakwerk picknikken 19.00 uur (elke avond) kampvuur, zingen, kletsen en verhaal maken	2 opredens van kindercircus "Arena" gesamenlijk clowneren, akrobatieken, sminken aandacht voor thema: opvoeding	thema: zwart-wit er zal een verhaal verteld worden, en met reacties, vragen commentaar wordt gesamenlijk toneelstuk gemaakt	van 7.00-12.00 uur speurtocht oftewel ochtendwandeling naar Spaarwoude met verrassing	

vrijdag 24 juni anarchisten en autonomen

10 STELLINGEN

1) de 'actie-beweging' van een aantal (middel-)grote steden in Nederland (maar daar niet alleen) is gedurende de tachtiger jaren veranderd VAN een veelvormige bundeling aan groepen en individuen met een open oog en oor voor wat in de rest van de samenleving leefde, IN een reeks van afgesloten, op zichzelf gerichte kontakten, die de konfrontatie met de autoriteiten zoeken, maar die met de 'gewone burgers' uit de weg gaan. De meeste activisten hebben op geen enkele manier nog een alternatief te bieden aan de rest van de samenleving voor de wanorde in het huidige siesteem.

roevoeging: sterker nog, in werkelijkheid parasiteren zij niet zelden naar hartelust op het siesteem ('kom niet aan mijn uitkering'). wie niet in hun huid weet te kruipen, niet hun smaak van muziek, kleding of levensstijl deelt, wordt automaties bestempeld tot een armzalige buitenstaander. De pers is dat sowiso ook; aan haar hoeft je niets anders duidelijk te maken, dan waarom je het gedaan hebt.....

2) de heersende praktijk - in ieder geval in het amsterdamse aktie wereldje - wordt beheerd door enige kleine groepen, die met (semi-) fysieke middelen en met veel verbaal geweld (namelijk pagina's lange verklaringen) de aktie-middelen opleggen aan de hele buiten-parlementaire beweging. soortgelijke middelen wendt men ook aan tegen groepen of -liefst- personen, die zich openlijk en met argumenten tegen deze autonomen-praktijken keren. Als zodanig zetten deze autonomen een stalinistische traditie voort, die met het overlijden van kommunistiese partijen en splintergroepen aan het uitsterven leek...

3) de IAB'88 lijkt moeilijk aan deze wantoestand te kunnen ontkomen. Met name de heersende praktijken van de autonomen-groepen lijken een open discussie sterk te bemoeilijken, zo niet onmogelijk te maken. Toelichting: autonomen vermijden uitdrukkelijk een samenhangende visie en konsekvente praktijk te ontwikkelen. Ieder organisatories verband of overleg van anderen is in principe bruikbaar om de eigen invloed uit te breiden. Men past zich ter plaatse aan aan wat de overheersende mening lijkt te zijn en werkt in het eigen autonomen-overleg er de konsekventies op korte termijn van uit.

Hierdoor kan men gemakkelijk anarchistien de loef af steken in het politieke spel: anarchistien plegen er konsekvente meningen en principes op na te houden, die herkenbaar zijn en konsekvent geuit worden. De meerderheid van de mensen in buitenparlementaire kringen komt (nog) niet aan een dergelijke principiële houding toe. Autonomen hebben een paar zeer absolute, slecht gemotiveerde uitgangspunten, maar vermijden zo veel mogelijk ze kenbaar te maken. Hierdoor kunnen autonomen gemakkelijker mensen voor hun karretje spannen.

De discussie van vrijdag 24 juni over 'autonomen en anarchistien' zal hier waarschijnlijk in het teken van staan...

4) de autonomen-groepen hebben de aktie-praktijk de laatste jaren weten te verrijken met middelen als het oprichten van commando's tegen personen, het dreigen met aanslagen op benen, het weren uit 'de beweging' van mensen zonder inhoudelijke argumenten = zuiveren tot aan het verspreiden van 'verraders-affiches' met oproepen voor het 'persoonlijk aanpakken' toe.

Wat de ene autonomen groep daarbij verder gaat dan de andere heeft louter te maken met verschil in taktiek en stijl op korte termijn. Toelichting: autonomen wensen onder te gaan in de beweging en in de maatschappij zonder één aktie-middel uit te sluiten. De héle buitenparlementaire beweging wordt zo verantwoordelijk gemaakt voor hun steeds verder gaande middelen (aanslagen, bedreigingen, enz.). Mensen (waaronder anarchistien) die deze autoritaire praktijk en degenen, die haar voor staan, met naam en toenaam aan de kaak willen stellen en herkenbaar maken, behoren tot de belangrijkste tegenstanders van het streven naar overheersing der autonomen. Deze mensen

(anarchisten) dienen nog meer dan de vijanden van buiten de beweging aangepakt te worden. Hoe ver kunnen de autonomen daarbij gaan zonder al te veel mensen in de buitenparlementaire beweging (of wat daar nog van over is) af te schrikken?! Verklaart de ene groep zonder meer vóór het uitdelen van knieschoten te zijn, een andere autonomen-groep vindt het om taktiese redenen verstandiger 'uit te laten lekken, dat bepaalde personen omstreden zijn'. Het resultaat is hetzelfde: hetze-vorming, met alle mogelijke middelen door alle autonomen-kampen ondersteund..

5) de organisatie-structuur van de meest belangrijke actie-bewegingen in de tachtiger jaren hield krampachtig vast aan het werken via informele circuits. Een beperkt aantal mensen heeft echter een zéér formele invulling gegeven aan deze praktijk. Hierdoor heeft zich een praktijk ontwikkeld, waarin nauwelijks mensen, die ook willen praten en denken (naast doen)) met mensen van binnen en van buiten het actie-wereldje, aan bod komen; wél prakties alleen de meest actieve en rumoerige mensen en die geven nu de toon aan bij de resten van de actie-beweging.

Toelichting: het behoort bij deze praktijk een hiërarchie op te bouwen: wie 'het meest actief is', krijgt de hoogste status.

'Actief zijn' krijgt daarbij een steeds beperktere omschrijving (zie ook het stuk over 'direkte actie' van Andrea Papi). Het is nog voornamelijk 'de fysieke praktijk' van barrikades opwerpen, hekken openknippen en onheus bejegenen.

Voor anarchisten echter is actief zijn ook: aan meningsvorming doen in de beweging, in de buurt, op het werk en waar zoal niet; het verdedigen van de belangen en uitbouwen van de invloed van mensen in hun eigen omgeving; dus ook: het begeleiden van de eigen en andermans kinderen volgens libertaire inzichten; het werken aan een verbreiding van libertaire inzichten en organisatievormen in dit siesteem; een siesteem, wat zozeer op ongefundeerd gezag en autoriteit gebaseerd is; het voorkomen van ongefundeerde gezagsverhoudingen in buitenparlementaire kringen, enzovoorts, enzovoorts....

6) naarmate een beweging -om wat voor redenen dan ook- meer geïsoleerd raakt en meestal ook kleiner wordt, zou zij voorzichtiger moeten zijn met het hanteren van krachtige / dwang uitoefenende / gewelddadige middelen. De 'autonomen-praktijk' vertoont de tegenovergestelde tendens, die meer gericht lijkt op zelfbevestiging of verheerlijking van het doel ('het verslaan van de tegenstander'), ongeacht de middelen, dan op het aansturen op maatschappij-veranderingen. Toelichting: een aantal activisten kan niet aanvaarden en begrijpen, dat er hoogtij- en laagtij-dagen kunnen voorkomen in het buitenparlementaire gebeuren. Men meent hetzelfde politieke gewicht (dezelfde macht) in de schaal te moeten blijven leggen, ondanks het afnemen van het aantal activisten. De geschiedenis van de afgelopen twintig jaar wemelt van de groepen, die op deze manier steeds zwaardere middelen aangrijpen en uiteindelijk (om het cynies uit te drukken) het loodje leggen.

Hun praktijk toont aan, dat het voor een deel om een bewuste keuze gaat, maar voor een ander deel om een opgedrongen: men raakt ongewild in een toenemend isolement, omdat men -hoe zwaarder de toegepaste middelen worden- steeds meer moet zwijgen, ook tegen niet-ingewijde activisten, over het hoe en het waarom. Men kan alleen nog in anonieme verklaringen zijn gelijk uitdragen. Vergelijke gewelddadige groepen zijn bezig met een machtsstrijd, niet met mentaliteitsverandering.

De autoriteiten zullen proberen met even zware middelen terug te slaan. Er ontstaat een spiraal, waarin illegale praktijken van activisten en autoriteiten de boventoon krijgen en mensen met een andere politieke keuze alleen maar kunnen toezien. De autonomen- en terroristen-praktijk behoort in dit verband tot dezelfde categorie. Men zou aan de hand van de geschiedenis van de afgelopen vijftien jaar kunnen stellen, dat de autonomen de wegbereiders van de terroristen zijn, al probeert men wel een eigen praktijk te ontwikkelen....

7) het thema anarchisten versus autonomen (sorry, ik begin te stotteren) leent zich niet voor germanismen. Over de verhouding autonomen versus anarchisten bestaan verschillende opvattingen. Internationaal (europees) gezien heersen de laatste tien jaar onder anarchisten de opvattingen dat beide stromingen:

a) een verschillende oorsprong hebben; b) een verschillend theoretisch kader hebben; c) een verschillende praktijk hebben (met name wat betreft de verhouding doel-middelen. Anarchisten zijn uit op een vrijheidslievende en vreedelievende, solidaire samenleving. Autonomen zijn nauwelijks met een soortgelijk doel bezig, misschien omdat zij het voor hun gevoel al bereikt hebben?!); d) en een verschillend toekomstperspectief hebben. Als zodanig kan er hoogstens incidenteel sprake zijn van overeenstemming tussen anarchisten en autonomen. Toelichting: eind zestiger jaren spoelde een golf van buitenparlementaire beweging over de wereld. Die beweging had een sterk libertair karakter. Het anarchisme kreeg een nieuwe kans, omdat het kommunisme/marxisme grotendeels in diskrediet leek geraakt. De aanhangers van deze dogmatiese stromingen doken grotendeels onder in deze buitenparlementaire beweging, waardoor hun partijen en partijtjes op z'n minst een kwijnend bestaan gingen leiden. Door hun praktijk kreeg de buitenparlementaire beweging (voor zover die voort bleef bestaan) een steeds minder libertair karakter. Nieuwe idolen (Che!) en leiders werden gelanceerd. Door de praktijk van de marxistische leninistische groepen waren echter ook ideologie en principes in het algemeen in onbruik en diskrediet geraakt. Daarom verpakten de 'ondergedoken autoritaire geesten' die van henzelf voortaan en moedigden ze een belangrijke tendens in nieuwe sociale bewegingen aan om 'eerst te handelen, dan te denken'. Eerst de actie, later het bewustzijn. Dat juiste bewustzijn koesterde men zolang zelf, totdat de massa van activisten er rijp voor zou zijn.

Rot op de dag van vandaag is deze zelfbenoemde voorhoede actief in autonomen-kringen. Hun lijn ontvangt in verschillende landen onder verschillende omstandigheden een wisselend onthaal bij de minder geschoolde, meest jongere autonomen....

8) anarchisten zijn niet alleen geïnteresseerd in het politieke handwerk op straat en bij de barrikades. Daarvoor en daarna is er veel meer te doen: ze houden zich bezig met opvoeding, onderwijs, emancipatie, anti-militarisme, organisatie en belangenbehartiging van de werkende werkloze mensen en van buurtbewoners, vormen van zelfbestuur en zelfhulp, met cultuur in al zijn facetten, enz.

Ze zijn vooral ook ergens vóór.
Mocht van al die activiteiten en van nog een heleboel andere factoren 'de Revolutie' komen, dan is dat mooi meegenomen.

Maar afdwingen kan je die niet.
Autonomen plegen zich te storten in een totaalstrijd, die zich steeds meer verengt en die tot steeds minder gelijklopende formules en gelijkgezinde revolutionairen beperkt wordt. Het is 'ons tegen de rest'.

In dit sterk vereenvoudigd wereldbeeld bestaat de te bestrijden orde uit een samenzwering van een aantal boze machtsbekleders, die stuk voor stuk met alle middelen bestreden moeten worden (het 'persoonlijk aanpakken', gepropageerd door de autonomen).

Een dergelijke autonomen houding werkt wel louterend ('we doen het toch maar even, we hebben ze toch maar weer flink te pakken genomen'), maar nog veel meer verstikkend.

Anarchisten die deze politieke, kollektieve zelfmoord sterk bekritisieren, moeten in de autonomen-visie afhaken en hun mond houden of 'geliquideerd' worden (zie ook 4)...

9) de praktijk van de buitenparlementaire beweging is helaas ernstig verziekt. volgens anarchisten dienen er totaal andere (in ieder geval voor de autonomen totaal nieuwe) wegen in geslagen te worden. er dient weer veel meer aansluiting gezocht te worden bij politiek geïnteresseerde, niet partij-gebonden individuen en groepen in 'de rest van de samenleving' (lees: het overgrote deel van de samenleving).
onzekerheden en onzekerheid onder die mensen over de toekomst kan men niet doorbreken door de 'praktijk van de ijzeren cohorte'.

Hun wil om actief te worden moet alternatieven zien, niet van mensen, die het allemaal al weten, maar van mensen, die solidair met hen zijn....

10) het leven is méér dan politiek denken en handelen...

tom

Stellingen Autonomen en Anarchisten.

Een opvallend punt (...) is dat het politieke idee als toekomstvisie geleidelijk aan bij grote groepen, met name 'autonomia operaia', aan het verdwijnen is. Over blijft de praktijk die zo hard, zo anti-kapitalistisch mogelijk moet zijn, wil men als persoon meetellen. Deze praktijk proberen grote groepen van 'Autonomia Operaia' (meer een etiket dan een organisatie) sterk op te dringen aan andere groepen in de beweging, op autoritaire, soms regelrecht stalinistische, manier.

(Tom Welschen in 'De vrije socialist' van oktober 1978)

De autonome beweging is een soort van D'66-achtig modeverschijnsel binnen de linkse beweging. Autonomistisch gedrag kan op den duur slechts leiden tot terroristische afsplitsingen aan de ene en complete verwarring aan de andere kant. In ieder geval doet het de linkse beweging op lange termijn geen goed.

(Henri Haenen in 'De Vrije' van februari 1982)

Het thema (autonoom jongerenverzet) was aanleiding tot een felle discussie. Een discussie rond schijntegenstellingen. Een groep (zich autonoom noemend of zo genoemd wordend) legde tijdens de discussie het accent op de praktijk, de actie en vond dat de theorie daar direct van afgeleid moest zijn. Een andere groep (zich anarchist noemend) stelde de theorie voorop, maar vond wel dat die direct aan de praktijk, de actie gekoppeld moest zijn. Kortom 'Geen anarchistische theorie zonder anarchistische praktijk' versus 'Geen anarchistische praktijk zonder anarchistische theorie' oftewel praktijk en theorie moeten onderling direct aan elkaar gekoppeld zijn. Gevolg van deze vrijwel overeenkomende (in ieder geval niet met elkaar strijdige) meningen waren onterechte verwijten over en weer. 'De' autonomen verweten 'de' anarchisten boekenwormen te zijn die zich niets aan de praktijk gelegen laten liggen, al bleef dit min of meer impliciet. En 'de' anarchisten verweten 'de' autonomen van actie naar actie te rennen zonder over de actie na te denken, laat staan aan theorievorming te doen. Dus: over en weer verwijten gebaseerd op vooroordelen i.p.v. op geuite meningen en dus een discussie waar men niet uit kwam terwijl men het eigenlijk eens was al wilde men dat niet weten of zag men dat niet in.

(Piet in 'De Vrije' van april/mei 1982)

De gebeurtenissen tijdens de demonstratie hebben te maken met de verschillende achtergronden en doeleinden van anarchisten en autonomen. De autonomen in Rome zijn altijd sterk gericht geweest op geweld om het geweld, rel om rel. Ook nu nog kan men hiervoor makkelijk een paar honderd jongeren op de been brengen in de miljoenenstad Rome. Het gaat vooral om ontevreden jongeren uit de uitgestrekte voorsteden; voorsteden, waar het aan veel voorzieningen ontbreekt en waar onder de jongens een sterke behoefte leeft om zich van tijd tot tijd agressief uit te leven. Dat doet een aantal onder de vlag van de autonomen, zonder enige propagandistische bijbedoelingen.

De anarchisten zullen het daarentegen -volgens de jongen van Contracultura- van politieke ondernemingen met een lange adem moeten hebben. Ook in Italië kan men op dit moment spreken van een periode de van bijna totale 'sociale vrede'.

Dat doorbreek je niet met alleen acties en zeker niet met gewelddadige. De anarchisten zullen activiteiten moeten ontplooiën waarbij meer mensen dan alleen activisten betrokken worden. Met andere woorden: ze moeten 'bewustzijn' onder de mensen creëren. De meeste mensen zijn op dit moment helemaal niet toe aan gewelddadige toestanden; die koste wat het kost nastreven komt neer op een ongezone voorhoede-praktijk.

(Tom Welschen in 'De Vrije' van januari 1987)

Over de verhouding autonomen versus anarchisten bestaan verschillende opvattingen. Internationaal gezien heersen onder anarchisten de overheersende opvattingen dat beide stromingen

- A) een verschillende oorsprong hebben
- B) een verschillend theoretisch kader hebben
- C) een verschillende praktijk hebben (met name wat betreft de verhouding doel-middelen. Anarchisten zijn uit op een vrijheidslievende en vredelievende, solidaire samenleving).
- D) een verschillend toekomstperspectief hebben

Als zodanig kan er hoogstens incidenteel sprake zijn van overeenstemming tussen anarchisten en autonomen.

(Tom Welschen in 'De raaf' van maart/april 1988)

SAMEN

We zijn op verschillende manieren te bekritisieren. We weten zelf nog niet eens hoe gevaarlijk we zijn. Ieder van ons heeft in zijn of haar vereenzaming de ervaring gemaakt dat we niet in te delen zijn/niet funktionieren als individuen op zich/haarzelf of als geïsoleerde groep. Samen zijn we sterk, echter alleen bij demo's en zonder grote planning, zonder hoge organisatiegraad. In theorie zijn we met velen en hoe zit het met de praktische uitvoering?

Hoe leven we zelf, we willen het systeem veranderen, maar leven er midden in en we zitten er met teveel wortels aan vast.

We moeten duidelijk krijgen wat ook kontinu voor ons zelf geldt, of ons verzet ook sterk genoeg is of we consequent genoeg zijn.

Wie het systeem door hervormingen wil veranderen verterkt het alleen maar. We moeten ons niet in deelstrijden uitelkaar laten drijven maar het geheel aanvallen. Slechts dit, alleen dit moet ons doel zijn.

We moeten de dialoog afbreken met de mensen die alleen op hervormingen uit zijn, want op den duur zullen zij ons verraden, om een persoonlijk voordeel of een politieke carrière veilig te stellen.

Daardoor zullen revolutionaire veranderingen tegengehouden worden en wordt dit systeem verder versterkt.

GEZAMENLIJKE TOTAALSTRIJD ?!

zaterdag 25 juni ons dagelijks leven

DE BEWEGING IN STILSTAND

Een analyse van het gebrek aan samenwerking in de anarchistische beweging.

Generaties anarchisten hebben het gebrek aan en de noodzaak van samenwerking tussen individuen en groepen bediscussied. In deze discussie kunnen twee "kampen" onderscheiden worden; vooreerst waren en zijn er diegenen die de opvatting huldigen dat samenwerkingsverbanden pas nodig zijn en pas tot stand dienen te komen wanneer dit expliciet door een aantal groepen (individuen) zelf gewenst wordt. Het feit dat er slechts weinig blijvende samenwerkingsverbanden bestaan wijst er dan ook op dat blijkbaar de nood eraan gering of onbestaand is. Het heeft dan ook geen zin tijd en energie te besteden aan het op poten zetten van allerlei koepel- of overlegstructuren. Immers, doordat ze niet geschraagd en gevoed worden door de groepen (individuen) zelf, zijn ze gedoemd lege hulzels te blijven wier bestaan kunstmatig en zinloos is. Daarnaast wordt gewezen op het potentieel gevaar die dergelijke supra-structuren zouden betekenen voor de autonome werking van de deelnemende groepen (individuen). Aan de andere kant van het discussie-spektrum vinden we de pleitbezorgers terug van een hechte samenwerking tussen anarchistische groepen (individuen). Ze beargumenteren dit door te wijzen op de ondersteunende en mobiliserende rol die zo'n samenwerkingsverbanden zouden kunnen spelen: een betere doorstroming van informatie, logistieke steun aan nieuwe initiatieven, spreiding van risico's,....

Bovendien zouden dergelijke structuren een uitstekend forum kunnen zijn voor het uitdiepen en modernisering van de inhoud en strategie van het anarchisme.

Hoewel beide viesies op het eerste gezicht diametraal ten opzichte van mekaar staan, vertrekken ze beide van een zelfde vaststelling; hoewel er zeker een aantal anarchistische groepen (individuen) werkzaam zijn, is er slechts in geringe mate (mits uitzonderingen) sprake van samenwerking tussen deze groepen (individuen).

Het moet echter duidelijk zijn dat het bovenstaande een zeer vereenvoudigde weergave is van de realiteit, er bestaan m.a.w. talloze variaties en tussenliggende opvattingen, toch lijkt het uitsplitsen ervan in twee ekstreme standpunten me interessant om de kontekst van hetgeen volgt

aan te kunnen geven. Ik wil namelijk een poging ondernemen een antwoord te geven op de vraag waarom anarchisten zo moeilijk tot een stabiele vorm van samenwerking kunnen komen en waarom zo vaak initiatieven daartoe vroegtijdig worden afgeschoten. Het antwoord dat de daartoe de noodzaak niet van inzien of dat het een bedreiging zou betekenen voor de autonome werking van de groepen (individuen) waaruit ze zou bestaan, lijkt mij eerder verhullend dan terecht te zijn.

Het komt mij voor dat groepen (individuen) die refereren naar het anarchisme als inspiratiebron niet tot langdurige samenwerking komen omdat ze dat (a) niet willen en (b) niet kunnen, maar dan wel om andere redenen dan de pleitbezorgers van de eerstvermelde opvatting willen doen doorschermen. Laat mij deze grove stelling verduidelijken.

Ik ga ervan uit dat het doel van anarchistische groepen (individuen) de propaganda en verdere (theoretische en praktische) uitdieping van het anarchistische ideëngoed is*. Voorts veronderstel ik dat anarchistische groepen (individuen) doel-rationeel werken, d.w.z. dat de middelen waarover ze beschikken (hoe minien die ook mogen zijn) zo rationeel mogelijk worden ingezet, dat m.a.w. geprobeerd wordt het doel zo volledig mogelijk te verwezelijken. Wat op zijn beurt betekent dat de baten (de uiteindelijke opbrengst) van het inzetten van de middelen) hoger zijn dan de kosten die het inzetten van deze middelen met zich meebrengt.

Als men (a) veronderstelt dat samenwerking een potentieel middel is om het doel (*) ten dele te realiseren en (b) moet vaststellen dat men er -vooralsnog- niet in slaagt continu samenwerkingsverbanden in stand te houden, dan moet gekonkludeerd worden dat de kosten voor het mobiliseren van dit middel, voor m.a.w. het gebruiken van samenwerking als mogelijk middel, blijkbaar worden geacht hoger te zijn dan de baten.

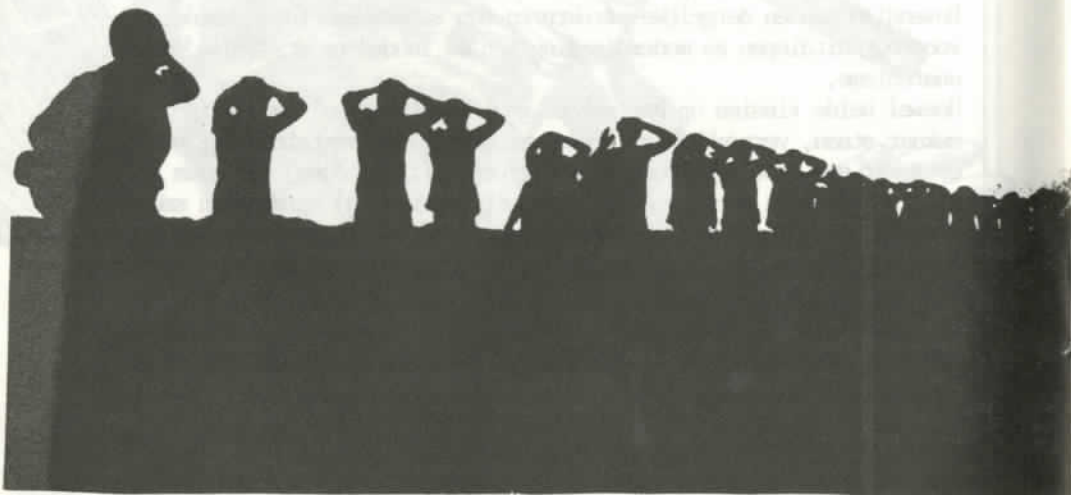
Wat zijn dan die kosten? Of beter, wat zijn de vermeende kosten?

Deze kosten liggen m.i. niet op het terrein van (tekort aan) energie, tijd of medewerking. Het valt uiteraard niet te loochenen dat een gebrek aan het voorgaande stabiele samenwerking ernstig in gedrang brengt, toch lijken die factoren m.i. slechts een sekundaire rol te spelen. Nee, ik denk dat de grote kost voor anarchistische groepen (individuen), de kost die ervoor zorgt dat er slechts zo weinig tot samenwerking wordt overgegaan de idee, de fictie is dat samenwerking sowieso een bedreiging betekent voor de als eigen beschouwde opvattingen.

In menselijke taal: ik denk dat vele anarchistische groepen (individuen) samenwerking halsstarrig weigeren omdat de vrees dat die samenwerking afbreuk zou betekenen voor de eigen autonomie. Dit is, op z'n zachtst gezegd, een conservatieve opstelling.

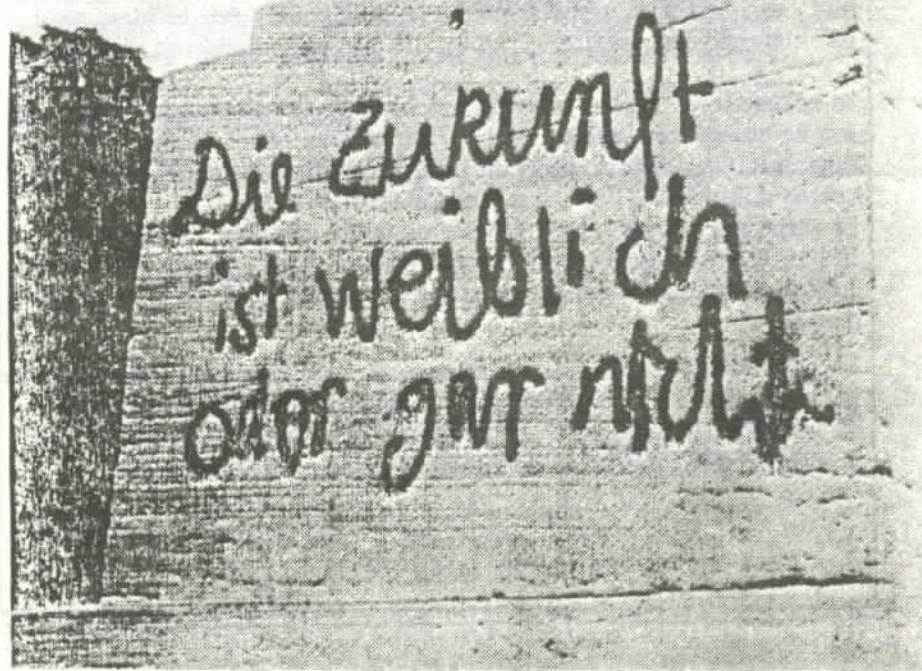
Terwijl enerzijds het anarchisme de gedachte van openheid belichaamt, moet vastgesteld worden dat vele groepen (individuen) angstvallig hun eigen waarheden koesteren en alles uit de weg gaan wat deze waarheden op de helling zouden kunnen zetten. Als discussie, het konfronteren van tegengestelde of soms tegenstelde opvattingen vermeden wordt, dan kan dit op z'n beurt niets anders betekenen dat men tot discussie niet in staat is, dat men de eigen opvattingen niet kan verdedigen, dat men de eigen 'waarheden' weinig gefundeerd zijn, teveel berusten op oppervlakkige gemeenplaatsen.

Het ligt niet in mijn bedoeling groepen of individuen tegen elkaar op te stoken, ik beweer evenmin dat er zoiets zou bestaan als de 'enige anarchistische waarheid', maar ik vrees dat de gevarieerdheid van de anarchistische beweging die, mits overleg en onderlinge discussie een onwaarschijnlijke kracht zou kunnen hebben, verworpen is tot een fictie in de hoofden van optimisten. Ik vrees dat de beweging niet veel meer is dan een samenraapsel van groepen (individuen) die vaagweg verwijzen naar het anarchisme en die (te) weinig met elkaar (willen) te maken hebben.

Een harde konklusie weliswaar, maar tevens een oproep om vooralsnog te starten met de discussie, om gezamenlijk te zoeken naar overeenkomsten én onze verschillen. Pas in discussie kunnen we onze eenheid én de eigen klemtonen die iedere groep (individu) blijvend moet leggen, benadrukken en bewerkstelligen.

Stefaan Demarest

ANARCHISME IN HET DAGELIJKS LEVEN — HET PROJEKT A.

In maart '86 vond de eerste bijeenkomst van het 'Projekt A' plaats. Het door Horst Stowasser geïnitieerde projekt streeft naar de hereniging van leven, werk en politiek, in de vorm van een netwerk van autonome anarchistische kollektieven in een bij het schrijven van dit bericht nog onbekende west-Duitse stad met ca. 40.000 inwoners. In zijn boek 'das Projekt A' '85 beschreef Horst hoe hij zich deze hereniging voorstelt. In de ruim twee jaren van bijeenkomsten, discussies en planning die sindsdien verstreken zijn, heeft zich een groep van ca. 30 mensen gevormd die samen het projekt vormen, en die allen zo hun eigen voorstelling hebben van hoe het projekt eruit zou moeten/ kunnen zien.

Het ziet er momenteel, april '88, naar uit dat het projekt nog eind dit jaar van start zal gaan. Er zullen dan 10-30 personen naar de 'uitverkoren' stad verhuizen en met de opbouw van de eerste kollektieven beginnen. In de komende jaren zullen dan steeds meer kollektieven gevormd worden. Tot de eerste kollektieven behoren waarschijnlijk een biologisch-organisch en een bio-dynamisch landbouwkollektief, een zetterij, een antikwarische boekhandel, een rechtswinkel, een alternatieve computer- 'winkel', een gezondheidsprojekt, enz.

De kollektieven zullen volledig autonoom en totaal verschillend zijn. Aan de andere kant zullen zich op vrijwillige basis in een netwerk aaneensluiten, elkaar onderling ondersteunen en gezamenlijk activiteiten ondernemen. (het z.g. federalisme- principe).

Er wordt een projekt-raad gevormd om zulke zaken te bespreken en beslissingen te nemen. Bijvoorbeeld over de mogelijkheid van totale loonvereffening tussen de kollektieven onderling of over politieke akties.

De aantrekkingskracht van het projekt is tegelijkertijd het eigenlijke politieke doel : de overbrugging van de enorme kloof tussen dagelijks leven, betaald werk en politiek. Ofwel de omzetting van onze anarchistische idealen in het dagelijks leven, inklusief werk.

Dat is niet alleen een uitdaging en bevrediging voor de deelnemers/sters aan het projekt, maar vervult tegelijkertijd een voorbeeld-functie voor buitenstaanders. Die zien, als alles goed gaat, met eigen ogen hoe het anders kan.

Mensen laten zich nu eenmaal niet zo gemakkelijk door theoretiese argumenten overtuigen: eerst zien — dan geloven.

Harald

Horst Stowasser: Das projekt A p.a. In der Mühle, Mühlweg 16
6334 Asslar-Werdorf, BRD

OPROEP TOT SAMENWERKING

Oproep aan alle bestaande en geplande Anarchistische kollektieven: als jullie geïnteresseerd zijn in onderlinge samenwerking, in welke vorm dan ook (ekonomies, politiek, uitwisseling van informatie, ideeën en 'kollektivisten/s', etc.) schrijf ons dan! Wij zijn van plan het een en ander op poten te zetten en enkele projekten hebben hun interesse al verkondigd: Lutter (BRD), Huehuecoyotl (mexiko) en Comunidad del Sur (Zweden en Uruguay) bv. Het eerste wat we van plan zijn is een inventarisatie te maken van wat er zoal bestaat, wat we elkaar te bieden hebben en hoe we elkaar ondersteunen kunnen.

Bernd, In der Mühle, Mühlweg 16 6334 Asslar-Werdorf BRD

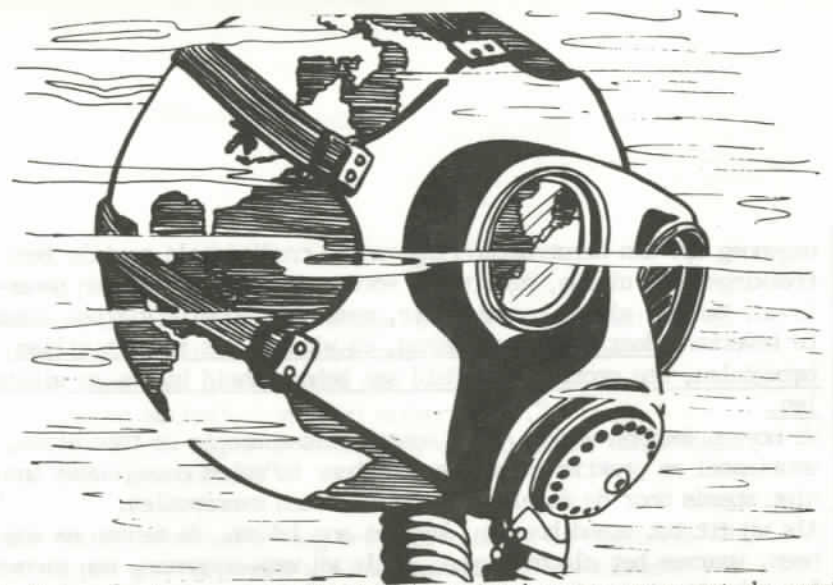
MET DE ANARCHIE TEGEN DE ANGST

Dikwijls werd in de laatste tijd van de kant van de anarchisten (speciaal op de libertaire dagen in Frankfurt 1987) geëist, de vaak voorkomende scheiding tussen politiek en het dagelijks leven te niet te doen, het politieke persoonlijker en het persoonlijke politiever te maken of kort gezegd: Volgens onze utopieën in het hier en nu in aanzetten te leven.

Er bestaan vele redenen die voor deze eis spreken. Ook ik zou graag op deze plaats beargumenteren waarom het belangrijk is, om ons in de toekomst meer op onze eigen waarden, op een eigen levenscultuur te richten in plaats van permanent onze gemeenschappelijk ondervonden negatieve verhouding tot het bestaande uitbuitingssysteem uit te dragen. Ik wil hierbij uitgaan van het fenomeen, dat misschien nog nooit zo sterk als tegenwoordig het sociale leven, ja zelfs ons menszijn doordringt en bepaalt: Ik bedoel de ANGST.

De mogelijkheid van de apocalyps door de atomaire holocaust, de wereldwijde radioactieve, chemiese etc. verzuring en de daardoor veroorzaakte ecologische crisis, de sociale ontworteling en isolatie in de anonimiteit van onze steden en nog veel meer, leiden in de laatste decennia tot een snel verval van de algemene levenskwaliteit en incorporeren een enorm bedreigingspotentieel. Dat de bevrediging van materiële behoeften (voeding, kleding e.d.) weliswaar belangrijk is, maar niet bepalend voor het leven bewijzen de buitengewoon hoge zelfmoordaantallen in de met materiële goederen ó zo bevoorrechte westerse industriestaten.

Zoals de psychoanalyse ons leert, kunnen de mensen slechts een bepaalde hoeveelheid angst bewust verdragen, als zij haar 'Realitäts-Tüchtigheit' behouden wil. Wat deze hoeveelheid overtreft (waarvoor de voorwaarden door de tegenwoordige misère meer dan gegeven zijn) moet in het onderbewustzijn worden verdrongen en leidt ertoe, dat ze de mensen monddood maken. Naar Freuds inzichten brengt de angst de verdringing voort, waardoor de mensen mechanisch en met afgeschermd bewustzijn reageren. Dat de verschillende uitwassen van het 'klotesysteem' door veel mensen geaccepteerd worden is niet alleen uit-

drukking van haar onwetendheid of het niet kunnen omgaan met de angst; dit is veel meer ook uitdrukking van haar angsten.

En nog een belangrijk punt: Een grote hoeveelheid aan verdrongen angsten leidt tot een gevoel van onmacht. Dit onmachtige gevoel kan, zoals de psychoanalyse laat zien, in de roep naar autoritaire, onderdrukkende structuren worden uitgedrukt, omdat deze de onmachten de mogelijkheid bieden om zich met de macht te identificeren, om zo het gevoel van onmacht kwijt te raken.

Wordt nu door de 'oppositionele' kringen een politiek bedreven, waarin haar activiteiten bestaan uit het zich putten door middel van voorlichting e.d., het steeds maar bezig zijn met op de misère te wijzen, dan verminderen de succeschansen van deze politiek, daar zij van haar kant angsten provoceert, die vanuit bovengenoemde redenen verdrongen moeten worden. In tegendeel: een zodanige politiek draagt er onbewust aan bij, apatisch en terugtrekkend gedrag in de bevolking te rammelen en eisen naar onderdrukkende structuren te provoceren. Bovendien loopt ze het gevaar, de haat van de bevolking op zich te richten, omdat zij zich in haar geestelijk evenwicht gestoord kunnen voelen.

Een politieke beweging, zoals wij dit zijn of zijn willen, mag daarom niet slechts door middel van voorlichting angsten en verontwaardiging aanwakkeren, maar moet ook proberen, bestaande angsten af te bouwen en de angst, vrees voor de oppositie te veranderen en aldus kan leiden tot oppositie. Om dit te bereiken, dringen zich libertaire, aan de anarchistische utopie oriënterende ideeën en structuren

nagenoeg op: Een herstructurering van de traditionele sociale betrekkingen tot nieuwe, egalitaire vormen van coöperatie, van samenleven, van met elkaar communiceren, maakt het mogelijk diffuse angsten te bewerken, daar deze levenswijzen, en wie van ons zou dit willen betwijfelen, een grote hoeveelheid aan geborgenheid bieden en uitstralen.

We moeten daaraan werken, onze anarchistiese utopie op theoreties, emotioneel en prakties nivo overdraagbaar te maken en wij mogen ons niet steeds door de dagelijkse politiek laten overspoelen.

Als wij dit tot stand brengen, kan het ons lukken, de mensen om ons heen, waarmee het slechter gaat, zoals wij vaak aannemen, een nieuwe levenskwaliteit en levensperspektief aanbieden: we kunnen mensen voor het idee van anarchie winnen.

Om de ijsberg te laten smelten is meer warmte nodig en minder pikhouwelen.

Gregor Dill

Libertäres Zentrum Basel

Literatuur: Vinnai, Gerhard, Die Inneseite der Katastrophenpolitik-Zur Sozialpsychologie der atomaren Bedrohung, in:

Boehncke et al. (Hrsg.)

Weltuntergänge, Reinbeck 1984 blz. 166 ev

OVERLEVEN

Ik ben een anarchist en daarom tegen elke vorm van uitbuiting en onderdrukking. Ik wil noch heersen noch beheerst worden.....

"Mooi-maar waar leef je dan van?"

"Eh....(pijnlijke stilte)....van een uitkering...."

"ai, hoe kan jij dan tegen de staat zijn, als jij van de staat leeft? -niet al te konsekwent...."

Een zeer terechte vraag. En nog een keer eindigt de 'agitatie' voordat zij pas goed begonnen was- de romanties revolutionair en het realisties-prakties denkend revolutionair subjekt splitsen zich, waarbij het revolutionaire subjekt de revolutionair te licht vindt.....voor te dromerig, te veel met de betekenis-krisis van de middenklasse verbonden, te onprakties... de arbeid verheerlijkend of de arbeiders laat-romanties idealiseren als een stam van exotiese wilden naderend...de revolutie wensend, zonder zich druk te maken om de voorwaarden voor deze revolutie...kankeren kan tenslotte iedereen-zelfs een arbeider; om zich duidelijk van zijn eigen situatie te overtuigen, is het voor de arbeiderster voldoende om een blik in de eigen portemonnaie te werpen;.. beter dan alle linkse theorieën; daarvoor heeft hij op geen enkele wijze revolutionairen nodig, die in plaats van hem kankeren, demonstreren en strijden.

Terwijl wij ons erop voorstaan, voor de derde wereld in het hart van het beest te strijden, zijn wij in staat, om 'onze' arbeiders kolonialisties te benaderen: zij zijn onze edele wilden, die wij het heil, het licht brengen; wij verachten hun primitieve gebruiken, hun bekrompen behoeften en hun ruwe omgangsvormen, hun heil, hun 'mensworden der apen' bestaat slechts daaruit, met ons revolutie te maken, net zo te worden als wij en ons koloniaal-kultureel bemoeien met de strijd tegen onderdrukking als voor hun het beste en als hun bestemming te laten accepteren.

Wij zijn de 'Masser' in eigen land, die precies weten, wat voor alle andere 'arbeiderster-kaffers' goed en juist is; en als onze edele wilden ons voorbeeld volgen en ons belegde broodjes of stenen aanreiken aan het front (Wackersdorf) of meerellen en 'proletaries

winkelen' (Kreuzberg op 1 mei), dan voelen wij ons gelijk de schepers van de revolutie, in onze missie bevestigd en gerechtvaardigd, als hun 'avantgarde' op te treden. Maar tegelijkertijd klagen wij erover, dat slechts weinigen werkelijk tot ons vaandel bekeerd konden worden, onze belangen tot de hunne te verklaren of onze verachting voor hun belangen en 'aangepaste' behoeften te delen. Arbeidersters op de gehele wereld vragen niet aan hun reformistische of revolutionaire organisaties en bonden, of zij in staat zijn een andere mening te geven, of hoe zij staan t.a.v. het geweldsvraagstuk, maar of zij praktische alternatieven te bieden hebben voor het verzekeren van het arbeidersstersbestaan.

Daar, waar het kapitalisme zich wereldwijd of te wel niet opkomt of al langer bestaat, verdwijnen alle familiale, dorpse of tribale mogelijkheden van bestaanszekerheid. Arbeidersters zijn overgeleverd aan de eigenaren van de produktiemiddelen en hun 'solliciteren en ontslag' mentaliteit. Een platitide?! Als dat zo is, waarom houdt hier dan prakties niemand rekening mee?!

Stenengooien is geen alternatief en ruitengooien is noch een levenswijze noch helpt het ons of anderen bij het veiligstellen van ons bestaan. Willen wij echter anderen enthousiast maken voor onze strijd, zonder de partijen en vakbonden juridies-institutioneel (dmv afgevaardigen, handelen volgens partijbesluiten, bedrijfsraden, CAO's, vertrouwenspersonen etc) te imiteren, dan moet onze praxis tot onze of hun bestaanszekerheid bijdragen.

Wat hebben wij de arbeidersters wat dat betreft te bieden?!

Eindeloze, zenuwslopende discussies over de laatste analyses over hun misère, over oude of nieuwe demonstraties?! Onbetaald onderwijs in politieke vorming en kultivering van de revolutionaire mening, waarom het onder de 'heilige-revolutie' niet loopt?! 24-uurs stress en veel wind om niets?! Verbaal radicalisme tegen de staat, om verder van de uitkeringsomstrengeling 'bewust-arm' verder te leven?! Of vermakelijke intriges van frakties, vriendenkringen en geheime leiders onder het mom van horizontale besluitvorming....?

Kort gezegd: een vol 'vrije-tijd' programma om zich ermee om de oren te slaan.

MAAR JUIST NIET: kennis voor het aankunnen van het dagelijks leven.

Elk verzet of strijd voor de eigen belangen begint met een 'HOE', d.w.z. met de vraag naar de verzetstechniek en haar mogelijke toepassing in de gegeven situatie.

Des te meer varianten van verzet bekend zijn, des te meer alternatieven bij elke beslissing voor het bestaande en gegevene, hoe men zich denkt te kunnen verzetten, rekening houdend met en betrokken worden bij, des te beter kan overeenkomstig de gegeven situatie gehandeld worden en om zo vrijer, minder overgeleverd aan de existentiële druk van het kapitalisme, is de enkele/individuele mens. De INFO-WINKELS boden hier tot voor kort geen uitkomst: zij beantwoordde elke waar? en waarom? vraag, om uit tijdsgebrek de vraag van het hoe te verwaarlozen (ziet men af van enkele zeer complexe bouwtekeningen van tijdonstekeningen, die vaak niet eens functioneren. Maar praxis put zich niet uit in tijdonstekeningen, bommen of wapentechnologie, maar houden betere strategieën in voor het aankinnen van het dagelijks leven net zo als de eenvoudigste middelen tot verzet en sabotage).

Wij, creatieve anarchisten uit Noord-Duitsland, proberen deze toestand te beeindigen; met teruggrijpen op technische recepten uit Amerika, ervaringen met alternatieven in Europa en overzee en de ervaringen van bestaande, alternatieven hier proberen zij, door 'Über-leben', een projekt van een prakties, anarchisties tijdschrift, en het HOE? van een verzet net zoals het HOE? van een anders aan kunnen van het dagelijks leven-met meer kennis-tot zijn en haar recht te laten komen.

Wij hopen., langdurig met onze voorstellen, buiten het systeem om aan woning, water, voedsel te komen, het verzet te versterken, meer 'voorbeeldige' instituties van een vrije, ekologiese samenleving mogelijk te maken en tot ondergang van de onderdrukking of te wel daardoor, dat de enkeling zich aan het systeem onttrekt, oftewel daardoor, dat brede kringen de methoden van eenvoudige, lokale sabotagetechnieken en verzetsvormen kennen en voor haar belangen inzetten, bij te dragen.

Natuurlijk zijn wij reformisties-revolutionair of revolutionair-reformisties; tenslotte willen wij nu anarchisties leven en onszelf zijn, i.p.v. een uitkering te genieten en van een onbereikbare toekomst te dromen; uitkeringen zijn voor ons geen oplossing van een arbeidsloos inkomen, maar een middel, om ons enerzijds gerust

te stellen, gewoonlijk niet te revolteren, anderzijds ons echter ekonomies te controleren-ook om ons verzet te breken. Revolutie tenslotte zien wij niet als een mytische heilsboodschap of als 'wachten op Goddot', maar als schuinkop op een golf van utopies -voorbeeldige' experimenten, die langzaam gemeenschappelijk de samenleving veranderen; om van een onderdrukingsdemocratie tot totale-basis-democratie van mondige en eindelijk autonome burgers te komen, moet regionale macht van 'voorbeeldige' netwerken van konsumentenkoöperaties, van alternatieve bedrijven, scholen, media, en revolutionaire strijdbonden tot stand gebracht worden; deze hebben tot taak, de klappen tegen-aanslagen op de gezamenlijke arbeidersstres sociaal en ekonomies op te vangen, kapitaal regionaal te binden (door ruil-of regionale koersen), als effectief levensonderhoud om mensen te werven en de invloed van het grootkapitaal, buiten de bedrijven te neutraliseren. Want de revolutie is een gezamenlijk projekt-zonder (reformistiese) structuren buiten de bedrijven bestaat er geen zelfbestuur van de bedrijven! (zie hiervoor onze artikelenserie in Direkte Aktion/orgaan van FAU/IAA nr. 68-71) of revolutionaire stemmen en reformistiese-revolutionaire praxis vinden elkaar/komen tot elkaar, of wij kunnen onszelf vergeten-een makkelijke oplossing bestaat er niet!

Creatieve anarchisten.

Aan de kameraden die elkaar ontmoeten in Ruigoord:

Voor ons wordt het tijd, dat we ons als beweging gaan bezinnen op de oude tradities; op onze vaardigheid tot organiseren, vooral dan, als de voorwaarden steeds moeilijker schijnen te worden. Het anarchistisch alternatief te ontwikkelen tegen ambtenaren, managers en politici-willekeur in het doodgeïndustrialiseerde Europa. Zelfbeschikkingsstructuren van voortdurende wederzijdse hulp en solidariteit in die gebieden van Europa op te bouwen, die staat en kapitaal hebben opgegeven. Daar onze ideeën van machtsvrij leven naartoe verplaatsen en voor onze kinderen de mogelijkheid scheppen vrij, overeenkomstig hun wensen te laten opgroeien. Gebieden en plaatsen, waar wij zelf ons leven kunnen bepalen. Vrijplaatsen, waarin we meer dan tot nu toe, in de beperkte steden, ons leven in duidelijke samenhang tot de natuur stellen, onze levensmiddelen zelf verbouwen, waarbij we van elke toepassing van chemie afzien. Voor ons is uit onze praktijk naar voren gekomen, dat wij slechts dan daadwerkelijk in staat kunnen zijn, de sociale verhoudingen te veranderen, de sociale revolutie voor te bereiden, als ons de vervanging van de burgerlijk-statelijke moordmachine, die zij democratisch noemen, reeds nu zoveel mogelijk lukt. Ons in de positie verplaatsen, onze basisbehoeften te herkennen, te zien, dat het ons allen om hetzelfde gaat, dat wij in staat zijn in communes, in het collectief te leven. Waar wij ons wederzijds ondersteunen, onze identiteit terugvinden, aan ons verleden werken. Haar in het dagelijkse leven bewust verwerken en met die geestelijke verwoestingen om te gaan, die de kleinburgerlijke opvoeding en het doorlopen van de burgerlijk-statelijke 'breekinstituten' school, beroepsopleiding, universiteit, dienstplicht, beroep etc.. in ons teweeg heeft gebracht. Wij ^{ger}er daarbij vanuit, dat in het samenleven het weglaten van ieder gevoel een belangrijke voorwaarde is voor het onderscheiden van de omgang met zichzelf, tot zelfontdekking, tot ontwikkeling van echte persoonlijkheden. Wij hebben hiertoe als libertairen de juiste omgeving nodig, tijdelijke isolatie van de burgerlijke verhoudingen, die ons normalietr omsluiten. Na al onze ervaringen van de laatste jaren zien wij de dringende noodzakelijkheid om onze mogelijkheden uit te breiden. Kiemcellen van de machtsvrije maatschappij ginds met onze aanzet hier te koppelen. Nieuwe plaatsen, 'scholen' van anarchistische theorie en praktijk op te bouwen, aanloopplaatsen voor talrijke mensen worden, die het kapitalisme niet meer nodig heeft of die zich aan de statelijke administratie en of aan haar greep willen onttrekken.

Deze plaatsen verdeeld over Europa zouden na aan het hart moeten liggen van de in de anarchistische beweging geïntegreerde mensen, het zich druk maken over haar opbouw moet een zaak zijn van ons allemaal. Zij kan het begin zijn van een

nieuwe internationalisering van de beweging, van een Europees anarchistisch netwerk. Ons water, waar wij ons in bewegen, voorbeeld ook voor de vastgelopen laatste arbeiderstrijd, voorbeeld voor alle hopeloos gewordenen. Zij zou de functie van anarchistische propagandastandplaatsen moeten overnemen, zij zouden de geschikte plaatsen kunnen zijn voor de coördinatie van ons wel en wee in Europa. Zij zou het ons mogelijk maken leven, arbeid, liefde en strijd tot een eenheid te smeden.

Wij willen graag met jullie in Ruigoord in contact komen. Op zondag 26 juni zal er ruimte zijn om onze ideeën en ons project te presenteren. De verslintering moet eens aan haar einde komen! Voor de opbouw van een federatie van anarchistische groepen in Europa!

Waarover willen wij met jullie in Ruigoord praten:

- *Waarom communes
- *Wat betekent het leven in groepen voor de enkeling
- *Sexualiteit/angst/gevoelens in de groep
- *Kinderen/anti-pedagogiek/school en haar verdwijning
- *Anarchie en drugs(consumptie)
- *Verzet tegen de strategieën van de heersenden
- *Vragen omtrent de standplaats van nieuwe plaats-bezettingen
- *Financiering van een anarchistisch netwerk

Korte informatie wat betreft ons project:

Bestaat sinds 6 jaren, allereerst 4, nu 6 volwassen mensen en de kleine Waina verzorgen nu de plek, veelal ondersteund door kort of langere tijd blijvende bezoekers (in een jaar gemiddeld 80 tot 100 mensen).

Onder in het begin zware omstandigheden (taal, cultuur, weinig geld, het heen en weer reizen om geld te verdienen, moeilijke landbouwomstandigheden, bepaling van de plek etc.) hebben wij ons nu in de Portugese revolutionaire (er bestaat ook een reformistische vleugel) beweging geïntegreerd.

Wij bestaan bijna uitsluitend uit Duitsers (afgezien van een paar uitzonderingen, Portugezen en Spanjaarden die voor kortere of langere tijd hier waren) wat zijn vertaling vindt in de economie, betekenis van de familie hier, taal, als in onze 'coolheid', de mensen hier hebben en willen meer lichaamscontacten nodig, menselijke warmte. We zien het als één van onze belangrijkste taken voor de nabijgelegen toekomst, deze barrières actief vanuit onzelf af te breken. Onze plek is 'open', d.w.z. iedereen die komt, om onze praktijk, om onze ideeën te leren kennen staat voor Parreirinha open.

Wij bebouwen 3/4 hectare land, 2 ha bewateringslandbouw, de rest winterlandbouw voor de zelfverzorging, 7 geiten, mullezel, kippen en eenden zorgen voor de mest. De geiten dienen ook voor de verzorging van melk. De tot nu toe geleende traktor,

COLECTIVO

PARRETRINHA

evenals een eigen motorcultivator ontlasten ons werk. Voor de eventueel te onderhouden bezoekers moeten wij nog 3 DM pp vragen voor bedrijfsgrondstoffen en levensmiddelen. In het algemeen zal dit in de toekomst snel veranderen zodat wij nog slechts vrijwillige bijdragen hoeven aan te nemen.

Wat betreft de economie: Wij gaan om de beurt buiten de plek werken (BR\$), voor 4-5 maanden in het jaar zijn ongeveer 2 van ons weg; wij zijn echter speciale geldprojecten voor de verdere uitbouw van de plek aan het op bouwen (EDV-transport onderneming).

Gezamenlijk met Portugese kameraden willen wij proberen een kleine natuursap-productie op te zetten, die hun als economische basis dienen kan (productie-middelen uit de BR\$ zijn reeds voorhanden).

Onze mogelijkheden verbreden zich, des te meer mensen bereid zijn, zelfbeslissend te leven, te werken en zich organisatorisch saaneen te sluiten.

Wij willen de heersenden niet langer meer als marionetten dienen. Het loskomen van drugs en andersoortige consumptie zien wij als een belangrijke voorwaarde hiervoor.

Voor bevrediging van onze basisbehoeften i.p.v. pseudobevrediging!

Voor de ontwikkeling van machtsvrije ruimtes in open en radicale discussies!

Strijd voor onze zelfbeschikking en de zelfbeschikking van onze kinderen.

Geen vakidioten, in plaats daarvan rotatie in het dagelijkse werk, ieder stelt kennis en vaardigheden voor iedereen ter beschikking.

Wij willen leven, niet in een consumptieroes en onderworpen aan de concepten van heersenden uit de losse pols weggegeteren, vuur en vlam voor de staat en zijn repressie-instrumenten! Vuur en vlam ook voor het kapitaal.

Wij stellen onze kracht, onze ervaringen en de inrichtingen van de plek hier ter beschikking, zijn bereid coördinatiewerk te verrichten voor eventueel in Portugal of Spanje op te bouwen nieuwe projecten, voor allen aan ons, ons leven geïnteresseerde kameraden.

SCHOOL KILLS

Ten eerste:

Tot 10 uren per dag zit je op school, om aan huiswerk en overhoringen maar niet te denken. Onder het mom, dat daar kennis wordt bijgebracht, dresseert een pedagoog tot 40 leerlingen in een gezellige kazerneachtige atmosfeer tot absolute gehoorzaamheid, zijn voorgeschotelde stompzinnigheid te consumeren. Verveling, liefde, lust, kindheid en bevrediging worden volledig vernietigd. Stress.

Pedagoog betekent in het Grieks kinder-leider...

Zogenaamde progressieve leraren, zullen vaak beweren: de schoolplicht is één van de grootste verworvenheden van ons land, zij werd door de arbeidersters bevochten en bovendien wordt op school 'Bildung' / vorming onderwezen, doorgegeven, die verhindert, dat de mensen afstompen en door de heersers uitgebuit kunnen worden.

En wat is huiswerk? soms geen kinderarbeid en uitbuiting? 60-80 uur per week...

Deze baardapen, milieufreaks, 'leer-goed'-pauzen en prestatiegieren verdonkermanen, dat toendertijd hoofdzakelijk het Pruisisch militair establishment ertegen protesteerde dat de kinderen door de arbeid (bijvoorbeeld in de mijnen) zo kapot genaakt werden, dat ze niet meer bruikbaar waren voor de militaire dienstplicht.

SCHOOL IS GEWELD
arbeid is geweld

Tegelijkertijd ontwikkelde de industrie machines, die kinderarbeid voor een deel overbodig maakten. Zij hadden daardoor, net zo als het militarisme, behoefte aan geschoolde arbeidersters, die de gecompliceerde machines bedienen konden. Onanie/Zelfbevrediging werd tot pest verklaard en verboden. Zo werd de schoolplicht ingevoerd.

Ook nu weer willen ze een verdere verbetering van de prestaties, de economische uitbuiting en controle via 'betere' opleiding en doelbewuste seksuele onderdrukking doordrukken. Omscholing voor computer en genen high tech. Deze bedoelingen steken er achter, wanneer zij meer leraren, meer en betere opleiding, meer tentamens meer familie en meer moraal eisen. Op school leer je daarom ook niet die zaken,

die voor het overleven noodzakelijk zijn, maar je wordt getraind om voor de industrie of de bewapening te werken-voor het georganiseerde zelfmoord. Bovendien kunnen de volwassenen de sexualiteit en het leven van de kinderen beter controleren als deze op school geconcentreerd worden en door speciaal getrainde bewakingssheriffs bewaakt worden. In de tussentijd richten zij, de

never before
we had such
a high living
standard

leraren en sociale werkersters, zich via speciale cursussen rechtstreeks op opvallende gedragswijzen van de leerlingen. Met schijnbaar voorlichtende krantencampagnes en theaterstukken op school programmeren zij de angst.. zij stellen seksualiteit van kinderen en jeugdigen met andere kinderen en jeugdigen en met volwassenen bewust zo voor, dat het alleen maar iets onvrijwilligs, slechts en gewelddadig zijn kan. Ook aids wordt daarvoor gebruikt, om seksualiteit als een bedreiging voor te stellen en de leerlingen tot schuldbevuste, wederzijds verraad pleigend en tot nee-zeggen op te voeren.

Rockstar Madonna, heilig voorbeeld, maagd en moeder verdient er miljoenen mee voor het voorkakelen van de mooie wereld en ons belazeren. Wacht op de grote tefde, ben kuis en blij jezelf eeuwig trouw.

Scholing=bewapening
schooltijd=militaire tijd

Zij proberen jou hun wetenschap als absolute objectieve waarheid te verkopen. Maar elke leraar kan alleen maar uitgaan van zijn eigen achtergrond van zijn levenswijze. maar alle leraren zijn doordrenkt met eer, familie en hun consumptiegeilheid. Kijk slechts! ook de 'beste' en 'progressiefste' komen niet verder dan het veiligstellen van hun jobs, d.w.z. zich laten betalen door de staat om 'hun' leerlingen op de massamoord door de industriële maatschappij voor te bereiden een aan te passen.

600 kinderen pelgen elk jaar zelfmoord, o.a. door school (vooral in de rapportentijd). Tal van kinderen en jeugdigen proberen zich tegen de computergestuurde opvoeding te verzetten, maar worden hiervoor in internaten, tehuizen, opvoedingsgestichten en gevangenissen opgesloten, in families gefolterd of via plottiegeweld tot haar schoolplichtgeluk gedwongen.

Wij willen dat de schoolplicht wordt afgeschaft, waardoor kinderen, die geen zin meer hebben in het doodslaande schoolmechanisme, of het niet meer begrijpen, niet langer gedwongen kunnen worden, naar school te moeten gaan. De leraren beloven al sinds 100 jaar, de school van binnenuit te zullen veranderen, maar hun methodes zijn nog verfijnder en achterbakser geworden, maar er verandert niets!

Wij willen geen stress, geen hersenspoeling, geen leraren en geen (wereld)kampioen, maar die zaken willen weten die we van onze vrienden willen leren, waarmee wij vrijwillig samenleven. Wij willen autonome collectieven en communiteiten opbouwen, te weten komen wat de wortels/oorzaken van de bestaande rotzooi en ons daartegen verzetten.

children right me
summer 1999
in europa
Info: indi@NERKOMMUNE 0911-266786
Mittlere Kornleite 24
8500 NORNBERG
West Germany

zondag 26 juni anarcha-feminisme

inleiding

Zondag 25 juni staat in het teken van het Anarcha-feminisme. Deze dag is voorbereid door een groep Anarcha's uit Nijmegen en Amsterdam en door mannen van het mannenoverleg uit Nijmegen. Uit de sexismes diskussie op de I.A.B. '86 is gebleken dat er voor veel vrouwen de behoefte bestond om zich apart te organiseren en zich op die manier met verschillende thema's bezig te houden. In een redelijk aantal steden in Nederland zijn Anarcha-feministische groepen gevormd die onderling weer d.m.v. Landelijke bijeenkomsten contact onderhouden. Groepen die gevormd zijn deels uit frustratie t.a.v. het sexismes binnen de door mannen overheerste gemengde "beweging" en deels ook om op een positieve manier met vrouwen samen de strijd aan te kunnen binden tegen het systeem van beheersing en onderdrukking waar mannen de touwtjes in handen hebben. Op deze manier zijn een redelijk aantal vrouwen al een tijdje enthousiast met anarcha-feminisme bezig in ons land. Omdat we ook zeer benieuwd zijn op welke manier vrouwen in andere landen zich bezig houden met Anarcha-feminisme en omdat we het belangrijk vinden om ook internationale kontakten te leggen en ideeën uit te wisselen hebben we voor de ochtend (van 11 tot 2 uur) een bijeenkomst in gedachte van vrouwen uit verschillende landen waar dan ervaringen uitgewisseld kunnen worden en eventueel over de verschillende anarcha-feministische visies gediskussieerd kan worden. Hiervoor hebben we vrouwengroepen uitgenodigd uit Frankrijk, Engeland Duitsland en Italië. De bedoeling is dan afhankelijk van het aantal deelnemers dat er in kleinere groepjes wordt zo dat vrouwen uit verschillende landen bij elkaar zitten. Op deze manier lijkt het ons een ongedwongen kennis-making en interessante uitwisseling te worden. De voertaal wordt per groepje bekeken-

Op hetzelfde moment die ochtend begint een programma alleen voor mannen. Het mannenoverleg uit Nijmegen heeft een dagprogramma voorbereid waarin het eigen sexismes centraal staat en onderwerpen als opvoeding, rolpatronen, je hele maatschappelijke vorming tot man uitvoerig aan bod zullen komen. Meer hierover: zie sexismes is een mannenprobleem.

Na de uitwisselingsmorgen gaan we 's middags verder met veel verschillende onderwerpen. De onderwerpen die nu al bekend zijn: prostitutie, genetechnologie, hexen, macht, ANC-SWAPO vrouwen, anarcho-potten en flikkerstrijd, ons eigen racisme, anarcho-feministische strijd en nog veel meer.

Deze onderwerpen zullen op verschillende manieren gebracht en uitgedoet worden. Je kunt bijv. kiezen voor een inleiding met discussie of je gaat een rollenspel (of toneelspel) maken n.a.v. een bepaald onderwerp.

Die middag kun je dus kiezen uit verschillende onderwerpen. Zijn er voor een onderwerp veel mensen dan willen we kijken of die groep opgesplitst kan worden. Uit ervaringen van vorige I.A.B. en pinksterland-dagen is gebleken dat er in kleine groepjes het beste gepraat kan worden.

's Avonds kunnen de overdag uitgedacht rollen-toneel-spelen gepresenteerd worden.

Verder is er muzikaal en cultureel programma met vrouwenbands: een band uit Nijmegen en Monseigneur Klunst uit Leiden en verder hopen we nog een vrouwen-theater of dichteres te krijgen.

landelijk anarcho-feministies overleg
postbus 1610
nijmegen

DE THEMA'S

PROSTITUTIE

Met de zogenaamde tegenstelling lief meisje en hoer wordt iedere vrouw al vroeg in haar leven geconfronteerd. Het stigma hoer wordt als scheldwoord gebruikt wanneer een vrouw zich niet volgens de gedragsnormen van deze maatschappij gedraagt of kleedt, wanneer zij volgens deze norm een slechte vrouw is. In hoeverre zit dit stigma ook in onze hoofden en passen wij ons daar aan aan?

Het beroep hoer roept ook nogal tegenstrijdige gevoelens op. Een hoer fungeert als lustobject en in die zin is haar beroep rolbevestigend binnen de bestaande ongelijke man-vrouwverhoudingen. Ze conformeert zich volkomen aan de mannelijke norm m.b.t. seksualiteit. Maar veel prostituees herkennen zich juist wel in feministische rol- doorbrekende waarden als onafhankelijkheid, financiële autonomie, seksuele zelfbeschikking, persoonlijke kracht en vrouwennetwerken. Ze zijn van mening dat zij degenen zijn die tijdens hun werk de macht in handen hebben en niet de mannen. Ze weigeren dan ook om te worden behandeld als een symbool van onderdrukking en wensen te worden erkend als werkende vrouwen. Veel feministes vinden het een goede strategie om prostitutie als een beroep te erkennen.

MACHT

De strijd tegen machtsstructuren wordt door verschillende anarcho-feministes wel als een van de voornaamste overeenkomsten gezien tussen de verschillende anarcho-feministische groepen. Dit nog onafhankelijk van het feit of de nadruk nu komt te liggen op het anarchisme (met de behoefte aan speciaal overleg met vrouwen) of op het feminisme (met de behoefte alle machtsstructuren aan de basis aan te pakken n.l. in de ongelijke verhoudingen tussen vrouwen en mannen). Anderen gaan ervan uit dat macht op zich niet altijd een negatief begrip hoeft te zijn en dat het moeilijk en onnodig is ons dagelijks gebruik ervan uit te bannen. Daaruit volgt de vraag: wanneer neemt macht een negatieve vorm aan en/of hangt dit per definitie samen met het structureren ervan?

Via lezing discussie en/of rollenspel willen we vat krijgen op het begrip macht zoals dat op verschillende nivo's een rol speelt;

in persoonlijke relaties (bewust of onbewust), op organisatories terrein en in besluitvormingsprocessen (hoe gewelddadig is overtuigingskracht?) en binnen de rechterlijke macht (in hoeverre moeten er algemene stellingen over goed en kwaad zijn)

VRIJE LIEFDE

Kunnen we niks opsteken van Emma Goldman, Majeres Libres of andere anarchistiese vrouwen op het gebied van de liefde? Emma had prachtige ideeën over vrije relaties en over vrije seksualiteit, maar was en is het werkelijk zo vrij als zij het voorstelde? Of moeten we -zoals Majeres Libres meenden- de strijd voor vrije liefde niet los zien van de strijd voor economiese en sociale bevrijding, omdat vrije liefde anders slechts leidt tot seksuele vrijheden die mannen zich t.o.v. vrouwen kunnen veroorloven.

INTIMITEIT

- Intimiteit, wat is dat? Warmte, genegenheid.
- Wordt intimiteit alleen verschillend beleefd tussen mannen en vrouwen of geven ze er zowiezo een andere invulling aan.
- Bestaat er zoiets als gewenste intimiteit met onbekenden bijv. op het werk, op school of in de trein of is dit altijd ongewenst.

Emma Goldman

SEXISME IS EEN MANNEN PROBLEEM

Het is twee jaren geleden dat ik het IAB bezocht, toen nog in Appelscha met pinksteren. Er werd een poging gedaan door de daar aanwezige vrouwen, om met sexismen binnen de anarchistiese/aktie beweging aan de kaak te stellen. Tevergeefs.

De mannen wilden er helemaal niet over praten. Er waren, zo zeiden ze, toch meer belangrijkere zaken waarover gepraat moest worden. Toch typies, die zaken die belangrijker gevonden werden!

Zo was (en is) er: apartheid (ver weg), militarisme (wordt opgedrongen), revolutie (heel ver weg), meer eenheid binnen de beweging (afstandelijk gelul). Sexisme was (en is) te dichtbij, te bedreigend, want alleen praten is niet genoeg, er werden ook daden verwacht.

Ik was perplext. Waren dit nu de mannen die anarchistisch zijn, die de absolute vrijheid en gelijkwaardigheid voor iedereen eisten? De grootste en meest hardnekkigste onderdrukking, de ene helft van de wereldbevolking onderdrukt de andere helft, werd hier door zich anarchistisch noemende mannen afgedaan als onbelangrijk. Vrouwen zeggen weleens dat mannen hun gevoelens niet moeten onderdrukken, maar de neiging om te gaan kotsen heb ik toen toch maar onderdrukt.

Nu, dan maar weer een poging om iets los te maken. Want het is toch logies (en wij zijn toch logiese wezens) dat je niet kunt streven naar vrijheid voor iedereen, als je vrouwen onderdrukt en als mindere blijft zien.

Natuurlijk, je gaat niet naar een pornofilm kijken, maar erover fantaseren doe je misschien wel. Natuurlijk, je fluit nooit naar vrouwen maar een passerende vrouw met je ogen uitkleden doe je misschien wel. Waarom is het seksisme bij (alle) mannen zo hardnekkig? Waarom praten we er niet zo graag over? waarom denken we dat de bevrijding van de vrouw automaties komt na de revolutie?

Daar wil ik het graag over hebben. Je komt dan al gauw op rolpatronen, opvoeding, aangeleerd gedrag enz. Om er een beetje in te komen, een (zeker onvolledig) analyse over de hardnekkigheid van die rolpatronen. Rolpatronen die de meeste onder ons zullen afwijzen, behalve die rolpatronen die wij als lekker gemakkelijk ervaren en die vallen onder de kop sexismen.

Als we het over een man hebben in onze maatschappij, denken we daar direkt bepaalde kenmerken bij. Een man hoort inderdaad zus of zo te zijn,

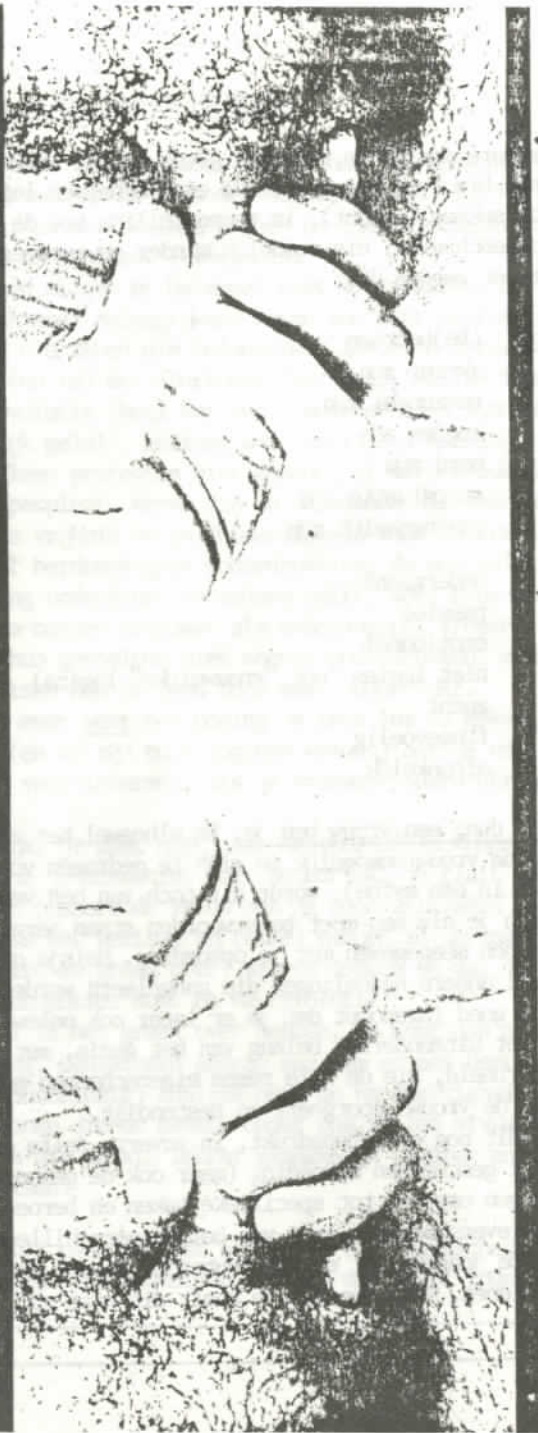
op de één af andere manier te reageren. Doet hij dat niet dan is hij geen 'echte man'. Die typische mannelijke eigenschappen leiden in onze maatschappij tot sukses (=macht), in tegenstelling tot de kenmerken aan vrouwen toegeschreven, die duidelijk minder gewaardeerd worden. We kunnen ongeveer zeggen dat:

een man moet (be)heersen
aktief zijn
rationeel zijn
logies zijn
hard zijn
strijdlustig zijn
onafhankelijk zijn

een vrouw is ondergaand
passief
emotioneel
niet logies (een "vrouwelijke" logica)
zacht
fijngevoelig
afhankelijk

Een man wordt je dus; een vrouw ben je. En alhoewel het zowel voor de man als voor de vrouw onmogelijk is zich te gedragen volgens dit ideaalbeeld (het is een mythe), wordt dit toch van hen verwacht. De regels waaraan je als man moet beantwoorden staan nergens neergeschreven. Ze worden meegegeven met je opvoeding. Meisje of jongen het betekent heel andere handelingen die aangeleerd worden. Het wordt je zodanig goed ingepompt dat je er later ook onbewust naar leeft. Hier blijkt dus het uitzonderlijk belang van het gezin, met moeder en vader als voorbeeld, die de hele resem eigenschappen gekoppeld heeft aan "de man" of "de vrouw" doorgeeft en bestendigt. Op school wordt dit nog eens benadrukt, in zoverre zelfs dat een nog steeds veelal gescheiden opvoeding (maar ook de gemengde) het meisje of de jongen opvoedt tot specifieke taken en beroepen. Ook kwa attitude en levenshouding wordt van beiden verschillende vaardigheden verwacht. De jongen moet er absoluut voor zorgen dat hij later de kost kan verdienen, voor een meisje hoeft dit niet zo.

DE ENE PIK IS DE ANDERE NIET

*recht op en neer, de pik als
machtswapen om vrouwen
eronder te houden.
sociale ongelijkheid begint
bij seksuele onderdrukking.*

*niet verstoppen wat je lekker
vindt! gelijkgericht en gelijk-
waardig spelen. flikkers met
elkaars pik, elkaars lichaam.
vrijen met fantasie.*

Bij haar komt de huisvrouwenrol nog steeds op de eerste plaats. Een beroep, dat komt erbij!

Als er dan getrouwd wordt -dit lijkt vanzelfsprekend- en er kinderen komen- dit wordt wel haast nooit afgevraagd-, dan zijn we weer klaar om weer hetzelfde man-vrouw spelletje te spelen. Als beide werken, blijkt nog altijd het beroep van de man het belangrijkste. Omgekeerd, het huishouden en de keuken is vooral vrouwenwerk. De man helpt hoogstens mee. Op het vlak van de seksualiteit wordt vrijen nog altijd gelijk gesteld met neuken en de anti-conceptie, ja, da's voor de vrouw. De kinderen? Uiteindelijk komt alle last bij de vrouw terecht. En dan zijn we er: klaar voor een nieuw rondje meisje-jongen opvoeding. Hoe komt het dat die verschillende rolpatronen in onze maatschappij zo sterk leven? Maar dat zit in de natuur! "Mannen en vrouwen zijn niet onderling verwisselbaar. De natuur heeft grenzen geschapen, waar ze niet allebei overheen kunnen springen. Bijvoorbeeld tennis. Daar komt het aan op trefzekerheid. Maar op dat punt is de man zondermeer superieur. Autorijden. Zeker, ze zeggen dat vrouwen minder brokken maken, maar de man kan beter met de motor omgaan, hij is in het verkeer zelfverzekerder, hij neemt sneller een beslissing, hij is ook agressiever dan de vrouw. Mannen kunnen ook meer verdragen, uithouden, zowel fysiek als psychies". (uit een enquête over hoe mannen over zichzelf denken)

Als de enquête-leidster vraagt wat de "de natuur" dan wel is en hoe deze de superioriteit van de man tot stand brengt, vinden de onder-vraagde mannen het nodig daar op in te gaan. Het superioriteits-gevoel is er, dus zal het ook wel zo zijn. Punt.

Wij zijn ervan overtuigd dat het beeld "de man" en de "de vrouw" kultuur bepaald is: de opvoeding en de maatschappij schrijven ze voor. Over deopvoeding hadden we het al. De rolverdeling binnen het gezin kan echter ook uitgelegd worden als een voorwaarde om het kapitalisties systeem mogelijk te maken.

Een cliché-schema: de onderdrukte fabrieksarbeider komt thuis, krijgt er de nodige morele en fysieke verzorging (geborgenheid, eten, sex, zekerheid) en klaar is ie om de volgende dag terug door de baas te worden uitgebuit.

Een andere verklaring voor de hardnekkigheid waarmee de rolpatronen zich aan je opdringen: de man vaart er natuurlijk wel bij.

En daar we nog altijd in een mannenmaatschappij leven -alles is

uiteindelijk in mannen -wordt er natuurlijk niet geraakt aan dit voor de man zo voordelig levenspatroon. De ideologie die zorgt voor het in stand houden van die positie, is gebaseerd op drie waarden: KRACHT-MACHT-BEZIT.

De "natuurlijke kracht" rechtvaardigt zogezegd de "macht" die op zijn beurt het "bezit" moet verzekeren. Een logiese redenering! Maar is dat in feite wel zo voordelig voor de mannen? Wij zagen al dat mannen zich bepaalde eigenschappen moeten aanmeten, willen ze het maken in onze maatschappij (en dit geldt niet alleen voor de konservatieve, reaktionaire, fascistiese man, maar ook nog altijd voor de progressieve, revolutionaire, linkse, anarchistiese, autonome enz man).

Die druk brengt een aanzienlijke belasting met zich mee gekoppeld aan evenveel frustratie opdat het onmogelijk is overeen te komen met het ideaalbeeld van de supermannelijke man.

Het is een mythe, dus onrealiseerbaar.

Verder komen hele fascetten van de persoon gewoon niet aan bod in de traditionele mannenrol. Fundamentele behoeften blijven inderdaad onbevredigd. "Mannen hebben behoefte aan diepere emotionele contacten met andere mannen en met kinderen, een minder eenzijdige kanalisatie van hun emotionele behoefte in relaties met vrouwen; hun zelfrespekt zou minder afhankelijk moeten zijn van hun werk dan de moderne rol van de man dat toestaat".

Het lijkt ons vanzelfsprekend dat relaties gebaseerd op gelijkberechtiging, machts gelijkheid, wederzijds respekt en los van alle opgedrangen rolpatronen, alleen maar verrijkend voor elke partij kunnen zijn. Voor elk individu waarborgt dat dan de mogelijkheid om te komen tot een volledige ontplooiing van zijn persoon.

Enkel voordelen dus.

kinderprogramma ruigoord

Hallo kinderen,

Dit jaar is er dan voor het eerst een kinderprogramma. In dit programma willen wij jullie daar alvast wat meer over vertellen.

Wij, een groepje van 8 mensen, zijn al druk bezig met het maken van het kinderprogramma. Ideeën hebben we genoeg. Zin ook! Wij zijn ook heel benieuwd naar jullie ideeën. Hoe het programma er uiteindelijk uit gaat zien is dus ook afhankelijk van jullie.

Op deze bladzijden willen we jullie laten zien wat onze ideeën zijn.

De tijden;

Ons programma loopt elke dag van 10.00 uur tot 20.00 uur (behalve op maandag). Daarin zitten uiteraard pauzes om te eten, te luieren of om uit je neus te peuteren (om \pm 13.00 uur en om \pm 17.00 uur). Iedere avond om \pm 19.00 uur willen we de dag met jullie, rondom het kampvuur, afsluiten. Met een verhaal, zingen en kletsen.

VRIJDAG:

Deze dag willen we gebruiken om met elkaar kennis te maken. Dit door o.a. spelletjes en knip- en plakwerk.

Tussen de middag willen we met jullie gaan picknikken.

ZATERDAG:

Zoals jullie waarschijnlijk al gelezen hebben zijn er op deze dag 2 voorstellingen van het kindercirkus.

Het lijkt ons leuk om hier samen wat

mee te gaan doen. Door samen te klowneren, te akrobatieken, en te sminken. Ook willen we op deze dag de opvoeding in de schijnwerpers zetten.

ZONDAG:

Op deze dag staat het thema zwart en wit op ons programma. Er zal een verhaal verteld worden. En met jullie ideeën, reacties, vragen en commentaar op dat verhaal willen we samen een toneelstuk gaan maken.

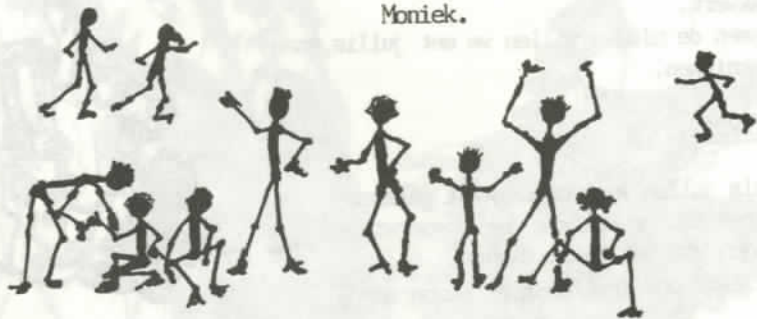
MAANDAG:

Alweer de laatste dag. Het programma loopt vandaag van 7.00 uur tot + 12.00 uur.

We willen beginnen met een speurtocht, door sommigen onder ons ook wel ochtendwandeling genoemd. Die ons uiteindelijk naar het Spaarnewoude zal brengen. Op het eind van de ochtend staat ons een lekkere verrassing te wachten.

Zo dit was het wel zo'n beetje. Hopelijk hebben jullie er net zoveel zin in als wij. En kunnen we jullie allemaal verwachten op 24 t/m 27 juni in Ruigoord.

Groetjes Karolien, Ine, Bert, Masja, Han, Annetjie, Leen en Moniek.

oproepjes!

oproepjes!

Gezocht muziekinstrumenten. En kinderen of andere mensen die de muziekinstrumenten mee willen nemen en bespelen.

Heb je nog leuke of maffe verkleedspullen en nog 'n plek in je tas, neem deze dan mee.

Als je thuis nog lege blikken hebt. Of een manier weet om er aan te komen, wil je die dan meenemen naar Ruigoord?

Wij zoeken nog mensen die mee willen helpen met het uitvoeren van het kinderprogramma. Dit ook om eventuele taalproblemen op te vangen. Meer informatie kun je krijgen op de dagen zelf.

POEZIE

zaterdagavond

er is geen links of rechts
er zijn vampiers en slachtoffers
slachtoffers worden
medeplichtige vampiers

de mens een parasiet
van moeder aarde
dit kind vermoordt haar

voel je ze niet zuigen
rondom je energie je
wil je vrije warmte?
in ruil mag je spelen
bankbiljetten wapens valium
vampiers

waar sta jij op te zuigen?
hans plomp

Deze en andere vragen zullen onverbiddelijk en onweerstaanbaar op het publiek worden afgevuurd door geëngageerde dichters. Over de definitie van hun engagement bestaat geen eenheid van mening. Over hun powetika -dat schijnt een soort identiteitsbewijs te zijn voor de wetenschap- hoeven we het niet te hebben. Laten we liever grensverleggend zijn, of beter gezegd: laten we de grenzen opheffen. Dit is per slot van rekening een internationale anarchistische bijeenkomst. Revolutie tegen de taal of tegen de samenleving? Of tegen beide? Elke partijkeuze is mogelijk, ontroering is nog beter en de spontane revolutie zal gloren aan de horizon. Nog altijd weerklinkt de leuze: DIT IS HET BEGIN.

Gevraagde namen: Aja, Adriaan Bontebal, Pieter Boksmā, Ted Doorgeest, Mignon Oromoka, Ananka Orali, Birgit Parinussa, Leo van der Zalm, maar ook anderen uit binnen en buitenland, al dan niet innerlijk of uiterlijk heimatlos, prettig gestoord of in onmiddellijke nabijheid van de filosofiese steen. Het taalsysteem is hard aan vervanging toe.

Begeerte heeft ons aangeraakt.

de dichters van 25 juni

Wij zijn dichters. Daarom verschuilen wij ons achter teksten. Of deze teksten zich verenigen met onze handelingen is nog niet duidelijk, aangezien wij nog niet weten wie we zijn. Wij zijn namelijk nog niet bekend als personen die met name in het programmaboekje staan vermeld. Wij hopen namelijk uit gasten van binnen- en buitenland te bestaan. Vandaar dat we een tekst hebben gekozen, waarvan we hopen dat die ons verenigt, ondanks verschil in stijl, achtergrond, denken of weigering te denken. Ze is genomen uit een toneelstuk van Alfred Jarry, Ubo enchainée en is bijna net zo oud als De Vrije.

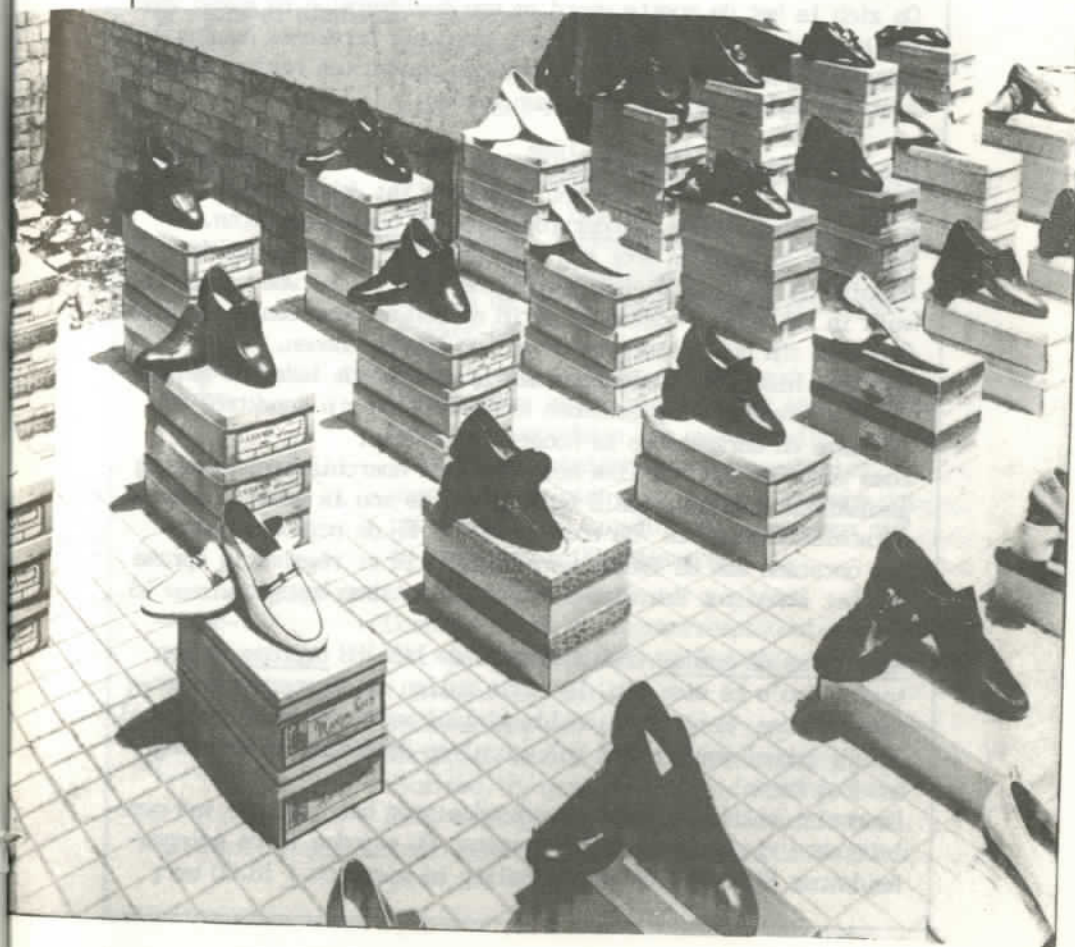
RUIGOORDE TANNHAÜSER.

De geschiedenis van Tannhäuser was in de middeleeuwen zeer populair. De hoofdpersoon was niet tevreden met de "ALLEDAAGSE WERKELIJKHEID", het onrecht en de onderdrukking, en ging op zoek naar een betere wereld. Hij geraakt in het ondergrondse "rijk van Sybille", ook VENUSBERG genoemd, waar hij een geheel andere, op liefde en gelijkheid gebaseerde samenleving aantreft. De sage vertelt hoe TANNHAUSER zijn ideale wereld weer moet verlaten, omdat hij nog niet klaar is voor Utopia. Hij keert terug naar de "Normale Wereld", waar hij echter niet meer wordt geaccepteerd. Het leven wordt hem onmogelijk gemaakt door de machthebbers en Tannhäuser zwerft rond tot hij op sterven na dood is, waarna hij besluit voorgoed voor zijn ideaal te leven.

Wij hebben onze eigen Tannhäuser gemaakt. Het gaat hier niet om de ervaringen van één mens, maar om het lot, het doel van de mensheid. De aarde was ooit een "paradijs", waar ieder mens en dier een natuurlijke rol had. In de laatste eeuwen zijn we "beschaafd" geworden en hebben we onze planeet naar de rand van de ondergang gebracht. Natuurlijk zijn er velen die dat niet accepteren, die ijveren voor een nieuw bewustzijn, een andere samenleving. Tannhäuser is zo'n idealist, die weigert zich te konformeren. Hij of zij wil een droom, een idee verwezenlijken, zonder de strijd tegen de gevestigde orde ten onder te gaan. Wij presenteren een mixed media spektakel, waarin ongeveer 30 vertegenwoordiger/sters van de Ruigoordse en Amsterdamse culturele ondergrondse samenwerken. In een twintigtal scènes beelden zij hun eigen visie op Tannhäuser uit. Deze individuele performances zijn zo gestructureerd dat het verhaal vorm krijgt en tot een klimaks voert. Een voorstelling met dans, poëzie, theater en projectie.

Met medewerking van: Steven Stern, La Omoroka, Ananka Orali, Wilnah, Ted Per Spiritus, Lawrence Nutton, Gea, Jacky Kars, Leo van der Zalm, Meikina Wilgenkamp, Bennie d'Oudé, Nuomi Hellinga, Montje Bo, Reina Ladoreine, El Plompo? Ilja, Martha Bakker, Eva Zeiser, Projekt, Frank Radder, Coen Eckhart, Jacky Foehr, Rosa-LI, Ivo, Imeen, Seth castelij, n

Daan Boissevain, Dagnar, Popke bakker en vele medewerker/sters achter de schermen.

VIDEO & FILM

Bij het samenstellen van dit programma werd snel duidelijk dat het vinden van anarchisties beeldmateriaal in het algemeen, in NL in het bijzonder moeilijk zou zijn. Om een bepaalde vrijblijvendheid te te hebben is niet gekozen voor beeldmateriaal over krakers, autonomen en harde aktievormen.

Hoeverre anarchisme direkt met al deze gebieden te maken heeft of daaruit voortkomt is een vraagstelling die met name bij de thema's van IAB '88 duidelijker kunnen worden.

Op zich is het de moeite waard om een beeldverslag te maken van: wat anarchisme als beweging, deze jaren als betekenis heeft. Ongetwijfeld zal door enkele ons bekende mensen een eerste poging hiervoor tijdens de IAB '88 gedaan worden.

Het aangeboden beeldprogramma bestaat uit ca 15 videobanden en 4 films. De hoofdlijnen van het programma is: dokumentair, histories infomerend, kinderprogramma, en oorlogsaspecten. Daarnaast is gekozen voor een film over het ontstaan van de koerdische volksstrijd. Het koerdische volk is op twee na grootste volk in het midden-oosten en strijd al eeuwen voor een eigen staat. Onbekend zijn hun achtergronden en hun beweegredenen.

Voor het histories beeldmateriaal is gekozen om ieder de gelegenheid te geven zich op gebieden als oorlog en zijn aspecten, facsisme en oorzaken op de hoogte te stellen.

Soms wordt er ook een link met opkomende anarchistiese beweging gemaakt en vertoond, zoals bij "Berlijn, de zon is geel; A'dam, de ontstelde ruimte" en "De toda la vida". Bij de periode rondom het ontstaan van de Tweede Wereldoorlog is er regelmatig sprake van het komen tot een nieuwe vrij-socialistische beweging.

Behalve op de zondag, zal gedurende de IAB '88 overdag in een tent video's te zien zijn. De films zullen in de vooravond vertoond worden. Het totale beeldmateriaal wordt minimaal twee maal in zijn geheel vertoond en zal vooral op donderdag en zaterdag aan bod komen.

Daarnaast willen we ruimte overhouden voor het vertonen van mee-bebrachte videobanden op VHS-systeem. Op maandag is re gelegenheid voor films + video op herhaling te zien tot ± 18.00 uur;

daarna slotfeest.

Medewerkersters voor het vertonen van video's + films zijn welkom.

Het aangeboden programma; films en video

- Sierra de Tureal 85 min zw/w spaans/ned.
-film- beeldverslag van de republiekeinse strijders tijdens de Spaanse Burgeroorlog. Strijdend omdat ze niet anders konden.
- The voice of kurdistan 120 min kurds, engl, ned
-film- Historiese film over de kurdische vrijheidsbeweging op grond door 4 staten opgedeeld: Iran, Irak, Turkije en USSR
- De toda la vida 54 min engl, sp, ned
-video- Strijd van spaanse vrouwen, tijdens de Spaanse Burgeroorlog, voor ook een sociale en humane maatschappij. Zelforganisatie en zelfontplooiing zijn hier net zo belangrijk als gelijkwaardigheid in de strijd tegen de mannelijke onderdrukker-s-
- Paul Jacobse and the nuclear gang 110 min engl, ned
-video- Verslaggever maakt beeldverslag naar aanleiding van gesprekken met ex-militairen, omwonenden en arbeiders van kerncentrales, waarvan velen niet meer leven. Langzaam ont-rafelt zich een komplot van atombazen die de bevolking blijft belazeren.
- De waarheid ligt op het slagveld 110 min kl engl/ned
-video- Gesprekken met oorlogskorrespondenten over hun opstelling tijdens de diverse oorlogen.
- De zin van mijn leven 50 min kl ned
-video- Beeldverslag van Antje van Praag, 80 jaar en strijdster vanuit de arbeidersbeweging tegen facsisme, racisme en oorlogsdreiging. Een beeldverslag waar vanuit het heden linken worden gemaakt naar de situatie in de 30-er jaren, de arbeidersbeweging toen en verge-

- lijkingen nu.
- Vastberaden maar soepel en met mate 1938-1948 180 min ned
-video- Drieluik over de situatie voor de WO 2 in NL, de dertiger jaren, de verwachting op een betere wereld en wat onveranderd bleef.
- Berlijn, de zon is geel; Amsterdam, de ontstelde ruimte 120 min ned
-video- gesprekken met A Lehning en een vrouw die voor de Nazi's moest vluchten.
- De grens 150 min kl. ned.
-video- Beeldverslag over het ijzeren gordijn, een kunstmatige scheiding-splitsing in verdeeld europa.
- Het verschijnsel Centrumpartij 60 min kl ned
(tijdsverschijnselen)
-video-
- Über Holgar Meins, eine versuch unser geschichte heute 110 min
-video- Terugblik naar de 70-er jaren, waarin Holgar een rol heeft gespeeld. Interviews met kennissen, vriendinnen en zijn vader. Beelden over hoe een politiestaat overdreven hard reageerd op anders denkenden.

Daarboven op is gekozen voor 2 films van en door Barbara den Uyl gemaakt. Beiden films zijn zeer de moeite waard omdat ze een zo aktueel mogelijk beeld weergeven wat vooral nu de reden is om door te gaan met te strijden voor een ander en menswaardiger bestaan.

De keuze om hierbij zich, noodgedwongen, te blijven afzetten tegen het huidige systeem, is in beiden beeldreportages overduidelijk aanwezig. Het geeft vanuit een persoonlijke ervaring aan waarom het te verkiezen is de huidige maatschappijvorm en zijn mankementen te bestrijden. Maar ook dat er, noodgedwongen, initiatieven mogelijk zijn en ontstaan om een eigen leven hierbinnen mogelijk te laten zijn.

Onder het Plaveisel 50min. kleur dokumentair.
-film- 7 personen, inclusief de maakster van deze film, stellen zich de vraag waarom te blijven ageren tegen diverse mistoestanden. Ze kiezen allemaal vanuit een eigen verantwoordelijkheid om hiermee door te gaan ondanks twijfel, vreugde, wanhoop en kollektieve solidariteit. Misschien ook daarom is het een natuurgetrouw en integer beeldverslag geworden van mensen die blijven knokken omdat ze niet anders kunnen. Zowel het verschil als overeenkomst ligt daarin, dat ieder het op "n eigen wijze doet", omdat het kiezen voor deelstrijd een eigen keuze inhoudt en daar zijn kracht uit haalt.

Amsterdams Stadsjournaal nr 34.
"hoeveel Uur ging U naar school " kleur, 46 min.
-film- Film geeft aan hoe een aantal leerlingen het traditionele leergebeuren vaarwel hebben gezegd en van daaruit een eigen bijzondere school hebben gesticht. Ook de noodzaak om hiervoor te kiezen wat de beweegredenen hiervoor zijn en de ervaringen tot nu toe worden behandeld. Punten als creativiteit, zelfwerkzaamheid, sociale en emotionele ontwikkeling geven het nut van zo'n initiatief aan.

Ter aanvulling van de vertomingsfrequentie het volgende; het accent van het te vertonen beeldmateriaal ligt op donderdag, zaterdag en maandag en daarbovenop tijdens een aantal vastgestelde uren per dag. Zie hiervoor het totaal-Programma-Overzicht wat bij Ruigoord beschikbaar zal zijn. De bedoeling is het beeldmateriaal te vertonen in een ruimte waar op dat moment geen andere activiteiten zijn gepland, dit om zoveel mogelijk ongestoord te kunnen kijken.

Het beeldmateriaal voor het kinderprogramma zal ook in deze ruimte vertoond worden.

kinderprogramma

- Ik wil geen oorlog 38 min kl ned
-video- beeldverslag voor de zesde klas lagere school door Truus Menger, die vertelt hoe facsisme, racisme en oorlogsvoorbereidingen gezamenlijk tot iets waanzinnigs kan leiden. Een dokumentatie over de middelen die gewone personen tot beschikking hebben om er iets aan te doen.
- United through strength 7 min engl/ned
-animatievideo- info over meegaan met de stroom
- Zipstones 7 min engl/ned
-animatievideo- Flatgebouwen verwoesten bossen en een man die zich verzet.
- beer of geen beer 15 min ned
-video- Een bruine beer die een winterslaap houdt wordt door een fabriek ingebouwd. Bij het wakker worden: beer of geen beer, maar fabrieksarbeider.
- Man-made landscape 18 min engl/ned
sporen van menselijk ingrijpen.